

Г. ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ

**ЗБІРНИК
ДУХОВНИХ ВІРШІВ**



Г. ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ

**ЗБІРНИК
ДУХОВНИХ ВІРШІВ**



Видавництво «Сіяч Правди», Ашфорд, Конн.
1979

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

(Спогад про автора)

Одного погожого дня, яких так мало буває в Англії, вліті 1956-го року, два благовісники з великими течками в руках, розповсюдивши деяку кількість Нових Заповітів й іншої духовної літератури в місті Дербі, зупинилися на вулиці Камерон біля будинку номер 95.

— Брате Колибаїв! — звернувся до мене старший і пристойний на вигляд проповідник Іван Пукас. — В цьому домі живе з родиною український священик. Можливо знайдемо й до нього зі Словом Божим?

— Чому ні? — з радістю відгукнувся я на цю пропозицію. — Це було б великою приємністю познайомитися з ним і щиро поговорити на духовні теми.

У відповідь на наш несміливий стук двері відкрилися, і на порозі появилася симпатична постать господаря дому, священика Гавриїла Добровольського.

— Чим можу послужити вам, панове? — він привітливо звернувся до нас в українській мові, легко впізнавши в незнайомих відвідувачах своїх «земляків».

З раптовим почуттям прихильности я спокійно відповів:

— Ми розповсюджуємо Євангелії на різних мовах серед емігрантів з східної Європи в вашому місті, і бажаємо й вам запропонувати до набуття в низькій ціні Біблію або Новий Заповіт.

Брат І. Пукас в цей час витягнув з течки чорну книжку середнього розміру.

— Дуже дякую вам, добрі люди! Ви виконуєте корисну роботу. Але прошу заходити до

господи. Можливо, ви знаєте, що я священник місцевої української православної церкви, і маю немало кількість Святого Писання й інших церковних книжок. Але й від вас з приємністю куплю Новий Заповіт, бо й ще один примірник Божої науки ніколи не буде зайвим в домі.

Ввійшовши до передньої кімнати, господар і гості познайомилися, привітавшись потиском руки і назвавши свої імена, а потім всі зайшли до їдальні, де нас з лагідною усмішкою зустріла господиня, пані Добровольська. Вона мала кругле відкрите лице і щирі сіро-блакитні очі.

Як можна було сподіватися, розмова з самого початку прийняла духовний характер, і в її центрі було Святе Писання і його основна наука, — спасіння Боже всім людям через жертву Спасителя Ісуса Христа. Уникаючи суперечних питань про різні релігійні погляди й традиції, з глибокою увагою зупинилися на третьому розділі Євангелії від Івана і на темі про відродження чи народження згори.

Через два чи три тижні брат І. Пукас і я знову відвідали священника Г. Добровольського і його дружину. З ними жив і їхній молодший син, Євген, але він тоді не був вдома. В той час в місті Дербі провадив євангелізацію проповідник з Лондону Стівен Олфорд, і ми з подружжям Добровольськими спільно відвідали вечірне зібрання. Темою проповіді був вірш із 2 послання до Коринтян, 13:5, — «Випробовуйте самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе».

В розмові, яку ми мали і перед зібранням і після нього, виявилось, що вони, будучи щирими людьми, вже і раніше досліджували і себе і Святе Писання. І саме питання про відродження дуже хвилювало дружину священника, бо вона, перевіряючи себе, переконувалася, що такого народження від Духа не мала, не пережила. А її чоловіка довгий час турбувало розходження між Святим Писанням, яке він пильно вивчав, і між церковними традиційними догмами й науками.

Святий Дух Сам діяв в серцях подружжя

Добровольських. Маючи правдиву богобійність, вони не могли йому спротивлятися. Майже одноразово, але перше жінка, а потім і чоловік, вони в глибокому смиренні, з відчуттям своєї гріховності і потреби в спасінні звернулися до Господа в щирих особистих молитвах. І милосердний Спаситель негайно відповів на їхні благання і спас їх Своєю могутньою благодаттю. Зараз же після молитви вони відчували себе очищеними і оновленими, вони правдиво стали новим творінням у Христі Ісусі. І тепер вони на досвіді пережили духовне відродження, народження від живої води Слова Божого і від Духа Святого. І Дух Божий засвідчив їм, що вони стали дітьми Божими.

Пізнавши і прийнявши Христа, брат Г. Добровольський, зменшуючи літургію до мінімуму, став горливо закликати своїх прихожан до читання Слова Божого, до покаяння і до особистого навернення. Це викликало великий спротив з боку більшості членів його парафії. Священника Добровольського обвинувачували в тому, що він приніс якусь нову науку, «як у баптистів», і що його нові погляди незгідні з церковною традицією. Створилася атмосфера, при якій Г. Добровольський був змушений подати резигнацію з свого становища настоятеля церкви.

Син Євген спочатку не міг зрозуміти, що сталося з його батьками. Підбурюваний друзями, він висловив їм своє глибоке незадоволення і навіть обурення. Мама з властивою їй любов'ю проговорила до серця Євгена: «Синку! Хіба ми стали грішними? І хіба ти не віриш нашій щирості? Ми просто послухались Слова Божого і Духа Святого. Але коли ти маєш сумнів, то сам візьми Новий Заповіт і читай його з молитвою, і хай Сам Господь тобі скаже, де є Його правда і в чому вона полягає».

Євген так і зробив. Він взяв Новий Заповіт до своєї спальної кімнати і почав читати Євангелію від Івана. Святий Дух скоро відкрив йому, що і він грішник, і побудив його до сліз-

ної молитви. Коли Євген встав з колін, він вже був іншим чоловіком, внутрішньо переміненим, створеним у Христі Ісусі силою Святого Духа, як і його батько й мати.

Вліті 1957 року брат і сестра Добровольські і їхній син прийняли святе по вірі хрищення і приєдналися до Слов'янської Євангельсько-Баптистської Церкви в місті Ноттінгамі, в якій брат І. Пукас був проповідником, а перед ним пресвітерське служіння виконував брат В. Домашовець (до його від'їзду до Америки). Маючи знання Святого Писання і здібності від Господа, вони почали горливо свідчити про спасіння і Спасителя. Син Євген з часом пішов до Біблійної школи і, закінчивши її, став духовним працівником, спочатку в Англії, а потім в Бельгії, де Господь послав йому добру дружину-християнку.

Брат Г. Добровольський мав поетичний талант і писав духовні пісні і поеми, а також будуючі статті, які більше друкувались в часописі «Вісник Спасіння», що з побуження Божого був заснований в 1952 році братом Володимиром Домашовцем. В 1961 році, після мого з родинною від'їзду до Канади, брат Г. Добровольський став редактором цього журналу і регулярно видавав його аж до часу свого відходу у вічність. Виконуючи місійну працю в місті Дербі, він багато років був секретарем Євангельсько-Баптистського Об'єднання в Англії, а два роки тому, переїхавши до Ноттінгаму, звершував пастирське служіння в місцевій церкві.

Пастор Г. Добровольський завжди молився за своїх двох старших синів з родинами, які жили в С. Ш. А., а восени 1977 року він одержав щасливу можливість приїхати до них з візитом. Велика була радість зустрічі і потім багато хвилюючих днів в обмінні спогадів про минулі роки і особливо про велике чудо спасіння, яке Господь вчинив в його душі і в житті. Протягом трьох тижнів перебування в Чикаго брат Г. Добровольський з великим задоволенням поз-

найомився з проповідниками О. Гарбузюком і І. Поліщуком і кілька разів надхненно служив Словом Божим в Українській Баптистській Церкві, а також і інших зібраннях. Потім він поїхав до Каліфорнії і, почавши проповідувати в деяких церквах, глибоко тішився християнською спільністю з раніше незнайомими йому, але рідними у Христі братами і сестрами. Зупинившись в гостинному домі подружжя Демчуків в Ст. Матео, в середу вечером він сів до авта, щоб їхати на молитовне зібрання в Сан Франціско, і в той час несподівано Господь покликав його до Себе, до чудових небесних осель.

Похорони були проваджені Українською Баптистською Церквою в Чикаго під керівництвом проповідника І. Поліщука і при служінні проповідників О. Гарбузюка і П. Колибаєва.

Дружина і сини брата Г. Добровольського з родинами, віруючі в Англії і все Євангельсько-Баптистське Братство в еміграції в смерті покійного понесли велику втрату, але для нього закінчення земної дороги — велике надбання, бо «бути з Христом — значно ліпше».

В першу річницю смерті дорогого Брата і Слуги в Господі Гавриїла Добровольського один вірш із послання до Євреїв, 3:7, має особливе значення: *«Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже, і, дивлячись на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру».*

Петро Колибай

ВІД РЕДАКЦІЇ: Шановні читачі збірки цих сердечних віршів уже довідались про їх автора із вступного слова проп. П. Колибаїва. Родина покійного проп. Г. Добровольського звернулася до нас допомогти їм видати книжечкою, більшу частину цих церковних пісень та ліричних віршів любого мужа і батька.

Брат у Христі Г. Добровольський почав складати їх 20 років тому. Технічна побудова віршів — ритм, рима, мова, поетичні засоби творення вірша потребували уваги. Ми зробили з любов'ю і пошаною до проп. Г. Д-го все можливе з нашого боку, але полишили деякі слова без зміни.

Віримо що ця збірка буде корисною в наших церквах.

МОЛИТВА

На Тебе, Господи, вповаю,
Тебе єдиного молю:
Над Україною, благаю,
Правицю простягни Свою.

Подай їй волю, спокій, милість, —
І благодать святу подай;
А людям дай любов і щирість;
Благослови наш рідний край!

Мені ж пішли знання й уміння
Нести Твою науку в світ:
Учить братів, щоби з терпінням
Святий сповняли заповіт.

А понад все — Тебе любили
Всім серцем, розумом, душею,
Щоб піснею Тебе хвалили,
Всією славили красою.

Навчаються нехай у Тебе,
Свого ближнього любить,
Ідучи до спасіння в небі,
Нам треба завжди свято жити.

О, Боже, вислухай моління,
Почуй благальний голос мій,
Прикороти тяжкі терпіння,
Народ звільни з кайданів мій!

Однакож, хай не моя воля, —
Твоя, Владико, буде хай,
Бо Твій лиш присуд — наша доля...
Своє імення прославляй!

Грудень, 1958.

ЛИНУ Я ДО БОГА

Душа моя лине до Бога живого,
До Бога, що небо і землю створив;
Я хочу, я прагну Його лиш Святого,
Щоб святості частку й мені уділив.

Душа моя лине, душа моя прагне
В висотах небесних повіки вітати,
І Бога любити, і Бога хвалити,
І пісню хваління повіки співати.

О, Боже, поглянь Ти з високого неба
На мене, — мале я створіння Твое,
Подай мені те, в чім я маю потребу,
Життя щоби гідно прожити своє.

Життя, що в Христі воно, в Спасі моєму,
У Тім, що мене полюбив до кінця,
Мене Він чекає у Царстві Своєму
Щоб дати мені перстень і слави вінця.

Березень, 1959.

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

О, бувало, як згадаю,
В молодих моїх літах,
Проживав я за «звичаєм»,
Потопаючи в гріхах.

Я грішив супроти Бога,
І чинив бридкі діла;
А душа моя убога
Геть осквернена була...

Та Господь був милосердний,
Мені згинуту не дав,
Мене витяг з багна — скверни,
Путь нову мені вказав...

Путь — Дорога та — Христос є,
Він і Правда і життя;
Я за Ним тепер щасливий
Йду до вічного буття.

Квітень, 1959.

ЗАКЛИК

Браття-сестри, гей, просніться!
Ви послули, схаменіться
Та вставайте! Вже пора!..

Гляньте ви навколо себе, —
Труд почати усім треба,
Щоб зустріть прихід Царя!

Бо не знаєм дня-години,
Як розлучаться родини:
Хто на засуд, хто в життя...

Горе усім, що згрішили,
Христа-Бога не просили,
Щоб прийняв їх каяття...

Слава ж їм що навернулись,
Та й у праведність вдягнулись,
Як Христос про те навчав.

То ж скоріше поспішайте,
До Христа всі пригортайтесь,
Щоб на суд ніхто не став.

Кличе вас Христос до себе,
Всіх нас хоче бачить в небі,
Щоб повік були із Ним...

Він нас хоче освятити
І навіки оселити
У небесній Божий Дім!

Квітень, 1959.

РАДІСТЬ ВОСКРЕСІННЯ

О, радість, радість воскресіння, —
У гробі вже нема Христа;
Не міг же Бог зазнати тління, —
Ця істина бо є свята!

І тих, що вмерли з Ним для світу,
Підняв з Собою, воскресив;
І, згідно Свого Заповіту,
В місцях небесних оселив.

Травень, 1959.

УЗДОРОВЛЕННЯ ДВОХ СЛІПИХ

(Мат. 20:29-34)

За містом, край дороги,
Обдерті та убогі
Сиділи два сліпці;
Були сердеги ці.

Проходив — хто щиріший, —
Дрібний дарунок дав,
А як хто був скупіший, —
Уваги не звертав.

Так дні ішли за днями,
Минав час лукавий,
А бідними сліпцями
Ніхто і не цікавивсь...

Одного ж дня котрогось,
Почули галас-шум, —
Дорогою, для чогось,
Людей проходив тлум.

Сліпці ті запитали:
«Куди це люди йдуть?»
Ім в відповідь сказали:
«Ісус верстає путь!»

«О слава, милий Боже!
По довгій темній ночі,
Він нам відкрити може
Замкнені наші очі»...

І почали щосили
Кричати голосами:
«Давидів добрий Синє,
Ізмилуйся над нами!»

Але народ сварився
На них, аби мовчали,
А сліпці ще більше
Кричали і благали...

Ісус враз зупинився,
Покликав їх до Себе:
«Що хочете, — спитався, —
Чого вам дуже треба?»

«Ой, Господи, нехай нам,
Відкриються хай очі!»
І кожний з них благально
Промовить ніжно хоче.

Ісус ізмилосердивсь,
Торкнувся їх очей,
І Божий світ відкрився
Для них в хвилині цій...

Хвалу віддавши Богу,
Услід за Ним пішли,
Спасіння бо дорогу
В Христі вони знайшли.

Травень, 1959.

ПІСНЯ ХВАЛІННЯ

На кожнім місці, кожний час,
Прийми хвали пісні від нас,
О, Боже, милий і благий.

Вони із наших уст лунають,
Тебе і хвалять, величають,
Бо Ти великий і святий!

До неба хай летить наш спів,
Краса хай лине звуків-слів,
Акорди ніжні, любі, милі;

А іноді, сильні, могутні,
Потужні, смілі та живучі,
Немов морські широкі хвилі!

О, дай нам, Боже, дар співати,
Тебе піснями прославляти
Ціле життя на світі цім...

Перед Тобою дай нам стати,
І зі святими ввік співати
В Небеснім Царстві Твоім!

Червень, 1959.

ВОСКРЕС ХРИСТОС

Воскрес Ти, Господи, Ісусе,
На третій день із гробу встав;
І, перемігши всі спокуси,
Навіки смерть Ти подолав.

І влади вже вона не має
Тримать в своїх кайданах нас
Бо всіх, Христе, Ти воскрешавш,
Ти є наш Бог і любий Спас!

О, слава, слава і хваління
Тобі за милість і любов!
Бо Ти для нашого спасіння
Пролив Свою пречисту Кров!

То ж дай Ти нам з благословінням
Прийняти цей святий Твій дар;
Тобі даєм честь, поклоніння, —
Бо Ти наш Бог, наш вічний Цар!

Травень, 1959.

«СПІВАЙ ХВАЛІННЯ ГІМН НОВИЙ!»

(Родивону Березову)

Співай, кобзарю, пісню нову,
Співай хваління гімн новий;
Творцеві дай хвалу і славу,
Бо Він наш Цар і Бог Святий!

Співай і грай віршем розкішним,
І слово пісні хай брешуть!
Нехай твоє «Осанна в вишніх!»
До неба ясного летить.

Нехай лунає в цілім світі
Любови пісня, наче дзвін!..
Хваліте Бога, Божі діти,
Бо всіх нас любить щиро Він.

О, слава Богові святому
На кожному місці, в кожному час,
Що до Свого в небі дому,
Він так з любов'ю кличе нас!

Червень, 1959.

ВТИХОМИРЕННЯ БУРІ НА МОРІ

(Мар. 4:31-41 і Пс. 69:15-17)

Кругом вода, широке море,
Бушують хвилі навкруги,
Страшні, високі, наче гори..
Чи вдержать море береги?..

Воно клекоче і вирує,
Реве, немов голодний звір;
З ним разом, буря мов лютує,
Шаліє вітер, крутить вир...

На хвилях тих човен хитає,
Не мають сили вже гребці;
Човен водою заливає..
В страху смертельнім люди ці.

У вічі смерть їм заглядає,
Яка ж холодна і страшна, —
Широко пацу розкриває,
Страшить апостолів вона.

О, як же страшно умирати,
Як хочеться ще жить і жить;
«Рятуйте!» хочеться кричати, —
Та ні, на кормі Вчитель спить.

Але їх страх перемагає,
І будять Вчителя скорій:
«Учителю, ми потопаем..
Невже байдужий Ти такий?»

Учитель встав, — піднісни голос,
Сказав до вітру: «Замовчи!»
До моря: «Перестань!»... і сталась
Велика тиша уночі...

«Чого такі ви полохливи?..
Чому так мало віри в вас?»
Сказав їм докір не злосливий
Їх любий Вчитель, добрий Спас.

І інший страх їх огортає:
«Хто ж це такий посеред нас,
Що Він вітрам повеліває,
І море слухає наказ?»

«Хто ж Він такий?» і ти питаєш,
«Що має владу, наче Бог»...
Він Божий Син, що всіх спасає
Від смерті, гибелі й тривоги.

Поки ти, друже, при житті,
Шукай рятунку у Христі!
Від смерті Він тебе спасе,
Колись у небо вознесе...
Спокій святий тобі дасть Він,
Бо Він Господь і Божий Син!

Червень, 1959.

ПРОЗРИ, НАРОДЕ!

Прозри, засліплений народе,
І скинь полуду із очей;
Шукай духовної свободи,
Не потопай в пітьмі ночей!

В пітьмі духовної неволі
Свого життя не полишай;
Зірви кайдани, і до волі
Душою й серцем ти змагай!

Та пам'ятай, — де правда Божа —
В серцях, мов цвіт той зацвіте,
Вона неправду переможе,
І дасть життя тобі святе.

Тому до Правди поспішайся,
Вона ж — Христос, Він Божий Син;
До Нього йди, — в гріхах покайся
І дасть тобі спасіння Він!

Прозри, народе мій убогий,
Поглянь на Світло, на Христа;
Він приведе тебе до Бога,
Де радість вічна і свята!

Лютий, 1960.

ГОСПОДЬ КЛИЧЕ

За думкою думка пливе-пропливає,
День нічку змінює, за роком йде рік;
Все родиться в світі, живе і вмирає
Рослина, чи пташка, чи звір... чоловік...

Постійного тут ми не знаєм нічого;
Все має пору, свій призначений час;
Незмінного й вічного знаєм лиш Бога,
Що світ цей створив, а в тім світі і нас.

А нас Він створив лиш для слави Своєї,
Щоб волю Його ми чинили як слід;
І дав нам оселю, що зветься землею,
Щоб ми проживали тут з роду, та в рід.

Та ми не послухались Божого Слова,
Яке нас навчає, що можна, що ні...
Й порушили Божих Законів основу,
І Божого гніву надходять вже дні...

За карою кару Господь посилав,
За те, що не каємось в своїх гріхах;
Бо Він кого любить, того і карає,
І кличе, навчає, пригадує страх,

Який непокірних в майбутнім спиткає,
Коли не покаємось в цьому житті...
Тому Він з любов'ю усіх закликає, —
Він хоче, щоб вірні були ми й святі.

І руки Свої Він до нас простягає,
І кличе: «Верніться-бо діти Мої!..
Що в непокорі гам вік марнувати?
Верніться! Покиньте дороги свої...

Бо ними ідучи, ви блукаєте вічно,
Й не хочете знати, чи добре йдете;
Й доріг тих непевних тримаєтесь міцно,
Та ними в погибель ви так спішите...

Тому зупиніться на мильних дорогах,
Назад наверніться, до Мене скорій!
Бо Я вас чекаю в небесних чертогах,
Де радості співи лунають святі!

То ж, слухайте слово Мое, поспішайте
До мене в покорі, в смиренню сердець;
Христа, як Спасителя в серце приймайте,
І вашим терпінням настане кінець!

Прийдіте до Мене і в Мої обійми
Впадіте, мов діти до Батька свого...
З любов'ю великою всіх вас прийму Я,
І більш не згадаю нічого з того,

Що нас віддаляло постійно від Бога,
А буду любити, любити повік;
Тоді ви впізнаєте правду, для чого
У світі сотворений був чоловік.

Червень, 1959.

ЛУНАЙ, МОЯ ПІСНЕ...

Лунай, моя пісне, в просторі небеснім,
Зливайся із ангельським співом чудесним;
З грудей виривайся, до неба лети,
Лети, розвивайся, в просторі рости!

До Бога лети, щоб прославить Його,
Святий Він Творець, і достойний того...

Бриніть-бо акорди, ніжно і тихо,
То знову зривайтесь, пеначе той вихор;
Творця бо я хочу прославить Святого,
В піснях мого серця, — Спасителя свого.

Серпень, 1959.

ДО БОЖИХ ВИСОТ...

Душою я лину до Божих висот,
І серце летить до небесних красот...
Там пісню я хочу Творцеві співати,
Діла Його рук хвалить-прославляти...

Лунай, моя пісне, акорди бриніть,
На хвилях етеру до Бога летіть...
Ген, ген, по-за хмари, в небесну блакить,
Хвалу і подяку Творцеві несіть!

Вересень, 1959.

КНИГА БОЖА В МЕНЕ Є... (За Ч. Тільманом)

Книга Божя в мене є,
Серце в ній живе моє;
Як згадаю вже давно минулі дні:

Я в гріхах ходив, блукав,
Щастя й радості не знав,
О, як дуже жаль минулих літ мені:

Бо життя я змарнував,
Про спасіння я не знав, —
Та Господь Своє спасіння мені дав.

О, Святий, і Благий мій Спаситель,
я люблю Його тепер;

Він гріхи мені простив,
І в Своїй Крові обмив,
Щоб я жив, і щоб ніколи вже не вмер.

Він життя нове дає,
В серце світло шле Своє;
Через Біблію навчає Він мене.

Я ж читаю кожний час,
В ній вода жива для нас,
Джерелом із Божих уст вона пливе.

О Святий, і Благий мій Спаситель,
я люблю Його тепер;

Він гріхи із мене зняв,
В серце Духа Свого дав,
Щоб я жив, і щоб ніколи вже не вмер!

Травень, 1960.

ПІСНЯ ЛЮБОВИ

Я пісню любови Тобі заспіваю,
Мій Господи Боже, Великий, Святий;
На струнах сердечних я ніжно заграю,
І волю убогій душі дам своїй...

Нехай до небесних висот вона лине,
Де трон Твій, Владико, повіки стоїть,
Хай землю цю грішну залишить, покине,
Хай лине до Тебе, в небесну блакить!

Вересень, 1959.

ПІСНЯ БЛАГАННЯ

Споглянь, любий Боже, з небесних вишин
На нашу Україну убогу,
Не згадуй нам наших гріхів і провин,
Подай у біді допомогу.

Почуй Ти наш стогін, ридання, журбу,
І зваж усі наші терпіння;
Зміни ту недолю, чи ж вічно їй будь?
Пошли нам з неволі спасіння.

Не дай нам загинуть в неволі тяжкій,
У соромі вік проживати.
Дай йти нам в житті по дорозі прямиї,
І радості пісню співати.

І дай Твою Правду пізнати святу,
І серцем її полюбити;
Навчи, — як ми маєм пізнати Мету,
Для Неї повинні ми жити.

Відкрий наші очі, побачим яка
До Неї провадить дорога;
Нехай її вкаже Твоя нам рука,
Й веде до самого порога.

Бо ліпше при дому Твоєму порозі,
Сидіте у славі святій,
Аніж у безбожників в ямі-берлозі
Всі дні марнувати свої.

Бо Ти наше сонце, о, Господи, й щит,
Наш Бог Ти могутній, великий;
Блаженний, хто в домі Твоєму сидить;
Він буде радіти повіки.

Липень, 1959.

ЧИ ЧУЄШ ТИ, БРАТЕ...

Чи чуєш ти, брате, як голос лунає,
Той голос, що вічно у світі бринить?..
«Ой, хто ж то в неволі гріха загибає?
Вернися до Мене і будеш ти жить!..»

Вернися, о, грішник, бо Я ще чекаю,
Від смерті Я хочу тебе врятувать!..
Чи бачиш, Я руки Свої простягаю,
Щоб в Свої обійми, як сина прийнять!»

Чи чуєш ти, брате, то Бог закликає,
Щоб ти навернувся до Нього скорій;
Тебе-бо Він любить, тому і бажає
Тебе оселити в оселі Своїй.

Отож ти скоріше іди — не загайся —
До Господа, Спаса свого,
У серця покори, смиренно покайся,
Доки не затих ще той голос Його!

Жовтень, 1959.

Я ДУМКАМИ ЛИНУ...

Я думками лину, лину
В мою рідну Україну;

Я вітаю в ріднім краю,
Й Господа свого благаю:

О, поглянь Ти, Боже милий,
Мій Спаситель любий, щирий,

На мій край, мою вітчизну,
Визволи її з загину...

Дай їй жить в добрі-спокою
Під Могутньою Рукою;

Хай народ Тобі співає,
В піснях серця величає!

В П Е Р Е Д !..

Вперед, вперед, хто хоче йти з Христом;
Ставай в ряди, і підемо всі разом!

Підем за Ним, за Спасом дорогим;
В житті своїм підем з Христом Святим!..

Йдемо на бій із ворогом страшним,
У змаг тяжкий стаєм зі світом цим лихим.

Христос нам силу дасть у боротьбі, —
Здобудем ми спасіння в Нім собі!..

Як прагнеш волі, радості в житті, —
Прийми скорій Христа слова святі...

Ти щиро їх у серці заховай,
Тоді пізнаєш спокій, радість, рай!

Не запізнись, поки догідний час, —
Христос чекає в Царстві Своім нас!

Лютий, 1960.

З А К Л И К

О, не спить, брати, вставайте,
Поспішайте до Христа,
Бо Він, вірте й пам'ятайте, —
Є дорога та свята.

І по тій вузькій Дорозі,
Дійдемо ми до мети;
Не впадемо у знемозі, —
Дасть Він міць перемогти —

Всі ворожі сили аду,
Як що стануть з нами в бій;
Ми дамо усім їм раду, —
З нами буде Бог Святий!

Вересень, 1959.

О С Т Е Р Е Ж Е Н Н Я

Не блукайте дорогами різно,
Не ходіть манівцями в житті;
Не ридайте над долею слізно,
І не будьте ви злобні, люті...

Не ставайте-бо брат проти брата,
Не здіймайте ви рук на дітей;
Хай не буде розбійника-ката,
Не вбивайте невинних людей...

Не спішіть до корчми упиватись,
Уникайте напоїв п'янок;
Перестаньте в судах позиватись,
І не будете людям на сміх...

Язика ви держіть за зубами,
І не буде обмови у вас;
Не хваліться брудними словами,
Всьому майте і міру, і час...

Та навчіться всі в Правді ходити,
І любов'ю сповняти серця;
І брат брата навчіться любити,
Бо від Бога є Заповідь ця...

І тоді ви пізнаєте Бога,
Що для всіх Він Господь і Творець,
Він покаже спасіння Дорогу,
І вам буде, як дітям — Отець...

З ваших уст нова пісня полине,
І здійметься аж ген, до вишин;
І повіки вас Бог не покине,
Бо любов'ю триматиме Він.

В небі ангели будуть радіти,
Й прославляти Владика Творця,
Бо ви будете — Божії діти,
А Господь буде вам за Отця!

Лютий, 1960.

П О К Л И К

Владико, наш Творче, з небес споглядавш:
Чи є хто на світі, що Бога шукає;
Чи є ще, хто любить закони Його, —
Христа хто приймає за Спаса свого?

Як мало, ой мало, що вірять Святому,
Що йдуть, поспішають до Божого дому,
Щоб Божеє Слово у серце сприйняти,
В Христі, щоб Спасителя свого впізнати.

Утиштесь, спиніться народи усі!
Нащо живете ви так довго в грісі?
Що вам навіки отак погибать?..
Господь вам спасіння усім хоче дати!..

Прийміть ви Христа у покорі сердець,
І вашим терпінням хай буде кінець...
Ви Бога прославте в своєму житті,
Як ангели славлять на небі святі.

Лютий, 1960.

Д У М А

На світ споглядаю і думу гадаю:
Куди він прямує, — не знаю, не знаю!

Куди він женеться, чого так спіниться, —
Мабуть до загину він мчиться, так мчиться?

Коли б мав я силу, щоб світ цей схопила,
І в тому стремлінні спинила, спинила!..

О, світе, одумайсь, поглянь, схаменися, —
Дорога зрадлива, дивися, — дивися!..

Там пекло регоче, лютує, клекоче,
Усіх-бо поглинуть — страх хоче, ой хоче!..

Вузька ось дорога, — спіши яко мога, —
Вона бо провадить до ласки, — до Бога!

З А Щ О ?..

*«Оберніть же до Мене, і прийміть
спасіння, всі краї землі, бо ж Я —
Бог, і іншого немає» (Іс. 45:22).*

За що, народе безталанний,
Ти терпиш горе без кінця;
За що закутий ти в кайдани,
За що на тебе кара ця?..

Чи ти найгірший всіх на світі,
Що все неволю ти терпиш;
В кайданах стогнуть твої діти,
У злиднях, в голоді живеш?..

Скажи, яка тому причина,
За що Господь тебе скарав,
Що ллється кров твоя без вшину,
В ганьбу і сором ти упав?..

О, так, упав в страшну безодню
Гріха й безчестя, мов в багно,
І в муках корчишся сьогодні,
Як корчився давним-давно.

Бо ти признатися не хочеш
В своїх гріхах перед Творцем;
Засліплені ти мавш очі,
З понурим ходиш ти лицем.

Не маєш радості ти в серці,
Не знаєш втіхи для душі;
Життя, — немов полин із перцем,
Ти в цьому світі, — мов в глуші.

І Правди Божої не знаєш,
Не слухавш Його ти слів,
У серце їх ти не приймаєш
Так, як Господь нам заповів.

Тому спинись, опам'ятайся,
До Бога скорше навернись,
І щиро у гріхах признайся,
Та серцем перед Ним скорись.

Господь в своїй святій любові
Усі гріхи тобі простить,
Життя святе приверне знову,
І, як дітей, благословить.

Тоді зазнаєш радість — втіху,
Окрилить Він Своїм крилом;
А ти у серці ніжно — тихо
Співатимеш святій псалом.

І ангели на небі знову
Радітимуть, як діти ті;
І на хвалу для Бога-Слова,
Лунатимуть пісні святі!

ЛИШ ДО ТЕБЕ...

Лиш до Тебе, Спасителю мій,
Щирим серцем прийти прагну я,
Бо в Тобі лиш знайду я спокій,
Знайду радість, щасливе життя...

То ж, благаю Тебе, — не відкинь,
І до Себе мене пригорни;
А коли я благаю, — прилинь,
Свої руки мені простягни.

І мене по дорозі Своєї
Допровадь так, як мати дитя,
Щоб ввійшов я в оселі Твої,
Де блаженство і вічне життя!

Травень, 1960.

ПСАЛОМ

Віддайте ви хвалу Творцеві,
І в радості пісні свічайте;
Поклін Небесному Отцеві,
В сердець покорі всі складайте!
Алілуя!

О Боже, Ти даєш спасіння,
І дари з щедрої руки, —
Прийми ж від нас пісні хваління
По всі часи і всі віки! Алілуя!

МІЙ ПЛАЧ І МОЛИТВА

Не раз було плачу з гіркого жалю,
Не раз свої сльози від болю я ллю;
Коли споглядаю на світ цей кругом,
І бачу, що він весь опутаний злом;

Як бачу, що всюди лукавство і гріх,
І чую пекельний диаволів сміх...

Цей світ, мов те море, хвилює, піниться,
Народ на народ і лютує і мститься...

І всюди лиш чути: «напади», «війна»,
І руки вмиває в крові сатана.

Як тяжко і сумно на серці мені,
На світі цім жити в непевні ці дні,

Тоді я до Бога свій зір підіймаю,
І щиро в покорі, молю і благаю:
«О, Боже, поглянь на Своє Ти творіння,
Спини їх, вгамуй і Дорогу спасіння
Відкрий їм, хай бачать народи усі,
Дорогу, якою ідуть у грісі...

Відкрий їхні очі, і розум осяй, —
Могли щоб пізнати Дорогу у Рай!..

О, Боже, прости їм, — не знають вони,
Про те, що блукають, мов блудні сини;

І спрагу подай їм вернутись до Тебе,
Щоб Ти пригорнув їх в любові до Себе.

Хай спокій і мир запаанує у світі;
Хай будуть народи усі, як ті діти;

А Ти будь для них, як дітей за Отця,
Любов'ю Твоєю сповни їх серця...

Хай дійде до Тебе молитва моя;
В усьому святиться хай воля Твоя!

М О Л И Т В А

О, Боже мій, поглянь із неба
На мій народ, мій рідний край, —
Приклич, верни його до Себе...
Помилуй, Боже, — не карай!

Вже досить він зазнав терпіння,
І в муках — горі довгий вік,
Подай йому Своє спасіння,
Від болю й мук подай Свій лік.

Прости йому гріхи й провини,
Якими він Тебе гнівить;
В ім'я Христа, Твогого Сина,
Ти можеш все йому простити.

Зверни його на ту дорогу,
Яка провадить до життя;
І над гріхом дай перемогу,
В серцях хай буде каєття.

Також покори і любови
Дари, навчи його приймати,
Черпати мудрість в Твоім Слові, —
Душі святую благодать.

Щоб в радості міг прославляти
Свого Владику і Творця,
В піснях хваління величати
Тебе, Небесного Отця.

Молитву цю, о, Боже милий,
Прийми, як пахощі дупі,
І нас візьми під Твої крила,
Хай будем вічно при Тобі.

І слава з наших уст полине
До Тебе, Боже! Не покінь
Моєї вбогої України, —
А пригорни її... Амінь!

Липень, 1960.

КОЛИ З ЛЮБОВ'Ю СПОГЛЯДАЮ ...

Коли я з любов'ю на світ споглядаю,
І бачу його невимовну красу,
Тоді я до Бога всім серцем зітхаю
І славлю я мудрість Його пресвяту.

Як гарно, як мило все створене в світі,
І серцем так хочеться все те любити,
Радити й співати, неначе ті діти,
І хочеться довго в цім світі ще жити.

Але не для себе, лише щоб посіяти
Зернятка любови у людських серцях;
Серця їх порожні любов'ю навіть
До Господа Бога, свогого Творця.

У Бога благаю я сил і уміння,
Щоб діло чинити на славу Його,
І многим вказати Дорогу Спасіння, —
Христа щоби мали за Спаса свого.

І радість — блаженство в житті щоби мали
Життя в цьому світі живуть хай святе,
І благословіння від Бога приймали,
Й подяку Йому всі складали за те.

Липень, 1960.

ЯК ТУГА НА СЕРЦІ ...

Як туга на серці мені налягає,
Душа починає в тривозі скорбїть,
І жаль мене тяжко всього огортає,
До Бога сердечно я кличу в ту мить.

Хоч часто не маю я слів, щоб сказати
Все те, що на серці мойому лежить,
Та вірю, уміє Бог думку читати, —
І скоро на поміч мені поспішить.

І спокій у серце поверне ласкаво,
І радість знов душу мою звеселить;
Тоді я в любові подяку і славу —
Приношу як жертву для Бога, в ту мить.

Травень, 1960.

МИНУЛЕ І БУДУЧЕ

Як згадую давні літа молодії,
Що так проминули без втіхи й надій,
То смуток на серце моє налягає,
Що вже вороття їм ніколи немає...

І жаль, — що свій вік я в гріху змарнував,
Нічого своїй я душі не придбав...

Лише, як вперед я дивлюсь-споглядаю,
Тоді моє серце радіє, співає;
Зникає і смуток, немає тривоги,
Бо радість спасіння подав мені Бог.

В тій радості, друже, до тебе взиваю:
Втікай від гріха й беззаконня!.. Благаю:
Скоріше шукай де спасіння Дорога,
Спіши, поспішайся в обійми до Бога.

Споглянь, як Він руки Свої простягає,
В любові тебе пригорнути бажає...
У серця покорі, прийди ти до Нього,
І Він тебе прийме, як сина Свогого!

Липень, 1960.

«ПІЗНАЙТЕ ПРАВДУ...»

Життя в Україні так сумно пливе,
Пливе-пропливає,
І тяжко в неволі народ наш живе,
Життя коротає,
Немає він радощів в цьому житті,
Лиш повно терпінь;
Зазнав бо він лихо і муки люті,
І горя глибінь.
І так, без надії, віки за віками
Ідуть, проминають...
Чому така доля спіткалася з нами? —
Спитаєш, — не знають!..

Липень, 1960.

ДОКІР В ЛЮБОВІ

Як дух мій сумує і серце ридає,
Що Божої правди народ мій не знає;
Не знає він правди, ні Божої волі,
Та й вік проживає в духовній неволі,

Засліплені має духовні він очі,
І в темряві блудить, немов опівночі,
Не може проснутись і очі розкрити,
Щоб лиха причину свою розуміти.

І в темряві він іде безупину,
Але не до Бога, — до смерті й загину.
О, бідний народе, невже ти не бачиш,
Стремління твоє воно грішне й ледаче?..

Ти все намагаєшся своїм умінням
Здобути з тяжкої неволі спасіння,
Та сили не маєш, і вже змагаєш,
Намарно лиш кров ти свою проливаєш.

Невже ти настільки глухий, що не чуєш,
Як голос із неба говорить — віщує,
Як голос із неба невпинно лунає,
Як голос із неба тебе закликає:

«До Мене краї всі земнії верніться
В спасіння святе від Мене вдягніться,
Верніться до мене, — пощо загинати?..
Я волю і спокій усім хочу дати!

Спинися ж, народе, навкруг подивися,
Якою дорогою йдеш?.. Подивися!
Вона ж бо провадить все нижче в долину,
В кінці неї вічна прірва загину!

Тому я благаю тебе: схаменися,
На іншу дорогу, назад повернися;
До Бога, до Бога скоріше вертайся,
Йому, як Владиці й Творцеві віддайся!..

«НЕГІДНИЙ Я РАБ»

«Так і ви, коли зробите все, що вам наказане, то кажіть: «Ми слуги нікчемні, бо зробили ми те, що повинні зробити були» (Лук. 17:10).

Коли б хоч маленьке зернятчко віри
Я міг би засіяти в людських серцях,
Щоб кожний міг в Божю Правду повірить,
І волю пізнати Владики Творця...

Коли б хоч маленьку краплину надії
Я міг би впоїти в ті людські серця,
Щоби обітниці прийняли святії
І волю святую Владики Творця...

Коли б хоч іскрину святої любови
Зумів би я викресать в людських серцях,
Щоб кожний любив слухать Божее Слово,
Й скоритися волі Владики Творця...

Тоді у покорі схиливши коліна,
Сказав би Творцеві: негідний я раб,
Бо те лиш вчинив, що вчинити повинен...
Прийми мою працю, і буду я рад!

Липень, 1960.

ПОДЯКА ЗА СПАСІННЯ

Подяку, честь і поклоніння
Тобі співаю, Спасе мій;
Ти ради нашого спасіння
Прийняв на Себе хрест тяжкий.

Прийми подяку нашу, Христе,
Що Ти спасіння нам вчинив;
За нас проливши Кров пречисту,
З гріхів Ти Нею нас обмив!

Липень, 1960.

ДО НЕВІРУЮЧИХ МОЄ СЛОВО

Бажаю я вам розказати
Про Божу святість, про любов,
Що Він волів за нас пролляти
В тяжких стражданнях Свою кров.

Щоб нас від смерті відкупити,
І вічне життя нам дати,
В святих оселях оселити,
Таку подавши благодать.

Але не хочете ви чути
Про Слово Правди, про Христа,
Бо ви не можете збагнути
В чім воля Божа є свята.

І ви серця свої замкнули,
Застигли у невірстві тім;
Від Бога очі відвернули,
І легковажите усім.

Але коли прийде тривога,
Коли притисне вас біда,
Тоді покликнете до Бога,
Ви смирні, мов в траві вода.
А як тривога проминула,
Тоді ви знову — вгору ніс;
Про Бога знову ви забули,
І знову в вас вступає біс.

Сліпі, затемнені ви люди, —
Не хочете того ви знати,
Що Бог осміяний не буде,
Що буде тяжко вас карати.

Коли не вернетесь до Нього,
Щоб визнати в покорі гріх,
Як блудний син до Батька свого,
В гріхах розкався своїх.

Бо у святій до всіх любові,
Господь в цей світ Христа післав,
Щоб Він ціною крові, муки —
З загибелі людей спасав.

Тому верніться і покайтесь,
В покорі гляньте на Христа;
В усіх гріхах своїх признайтесь,
І воля буде в тім свята.

Господь з любов'ю вас прийме
В Свої обійми, як Отець,
Усі гріхи із вас Він здіме,
Життя спасіння дасть вінець.

С Л О В О Б О Ж Е

Вічно, Боже, Твоє Слово
В небі пробуває,
Всіх воно життя святого
Добре навчає.

Мудрість, правда і пізнання
Заховані в Слові,
В Нім і сила для змагання
До життя в любові.

Тож люблю я Твоє Слово
Солодке і любе,
Що спинає мої кроки
Від смерті і згуби.

Хай святиться Слово всюди
По цілому світі,
Де убогі й бідні люди
Темрявою вкриті.

Хай засвітить Світлом в світі
І вкаже дорогу,
Щоб вертались блудні діти
До Тебе, до Бога.

Твоє Слово згоїть рани
І серцю дасть спокій;
Той новим творінням стане
Хто в вірі глибокій
Прийме Його й заховає,
Мов перлину тую,
Через Слово той пізнає
Всю Правду святую.

ЩИРЕ ВИЗНАННЯ

Як серце любов'ю Христос зогріває
Й молитви словами уста наповняє,
До Бога тоді поспішаю в покорі,
Душа моя рветься в небесні простори.
І прагну тоді я в просторах вітати,
Словами покори Владика благати:
Владико! Споглянь Ти з високого неба,
Ти знаєш, в чім наша духовна потреба.

Подай нам, навчи нас, щоб ми могли знати,
Як дари спасіння від Тебе приймати.
Навчи нас, як слухати вістку благу
Про волю Твою, о, Владико, святую!

Серпень, 1960.

ЛЮДИ, СХАМЕНІТЬСЯ!..

Люди, люди, схаменіться!
Ой, куди ви?.. Подивіться!..
Шлях широкий — і ворота,
То диявольська робота!..

Придивіться, — ось дорога
Піднімається до Бога...
В гору, в гору нею йдять ви,
Будьте Богові як діти.

І як будете покірні,
Любі, тихі, щирі й вірні,
Ви приймете Божу славу,
В серце мир непереможний.

Буде Бог благословляти
І дарами наділяти;
Ви ж будете мирно жити,
Господа за все хвалити!

Листопад, 1960.

« Ю Д А »

Той Юда був один з дванадцяти,
Покликаний Христом діла творить;
Для слави Божої по світі йти
І слово правди людям голосить.

Як і усі Христа ученики,
В правах не менший, не останній,
Міг бути в славі Божій всі віки
Не був би за життя безплідний.

Три роки він з Христом перебував
І чув Його науки кожне слово;
Коли б те все він в серці заховав,
Господньої би повний був любови.

Але він вухом слухав, не душою,
І ворог кожне слово викрадав;
Тому не мав в своїй душі спокою,
І в серці інші думи він плекав.

Які вони, не трудно нам сказати,
Бо в Біблії ми можемо читать,
Що він любив зі скриньки гроші брати,
Щоб для маєтку їх собі зібратъ.

Пощо йому Учителя наука?
І що для нього Божі чудеса?
Одна його тривожить в серці мука,
Думка одна все жалить як оса:

Якби-то це життя нужденне
Поліпшить, щоб добре було жить,
Всього щоб мати і щоденно
Наїстись добре і вина попить.

Тому в захланності своїй лукавій,
Він легко впав у сітку сатани,
І став причиною дурної слави,
Яку не може світ уже спинить.

Бо кожного, хто в серці є лукавий,
В цім світі «Юдою» також зовуть;
Вони з людей також не мають слави,
І їх усіх загибелі чекає путь.

І скільки «Юд» таких є в світі цьому?
Людство від них, як мурашник, кишить.
Тому весь світ цей потопає в злому,
Й до вічної загибелі спішить.

Христа продавши, Юда той загинув,
Повіки-вічні він проклятим став,
І кожний згине, хто Христа покинув;
Загине й той, Христа хто не прийняв.

У вічні муки і страшні терпіння
В огненнім озері на всі віки,
Ідуть за поколінням покоління:
Мужі і жони, діти і батьки.

Їх доля юдина усіх спіткає,
Бо «юдами» в життю вони були;
А скільки буде ще, — Господь лиш знає,
Хто з них Христа продасть за що й коли.

Аж страшно стане, як про це згадати,
І огортає душу жаль тяжкий, —
І прагнення — ще многих рятувати,
Щоби не гинув марно рід людський.

І хочеться всім людям розказати,
Що Бог не хоче смерті грішних всіх,
Що Він всім хоче милість показати.
І кожному його простити гріх.

Тому усіх Він грішних закликає
Прийдіть до Нього в ширім каяттю;
Хто ж прийде, з того Він гріхи здійсмає,
Які вчинив в немудрості, в життю.

Серпень, 1960.

ЧОРНА ХМАРА НАСТУПИЛА

Чорна хмара наступила,
Землю темрява покрила...
Метушаться всюди люди, —
Що то буде?.. Що то буде?..

Метушаться там і тут,
Сонця Правди не знайдуть.
І в пітьмі блукають люди...
Горе буде!.. Горе буде!..

Зверне хто на це увагу?
Хто ж візьметься на відвагу
Бідним людям допомогти
Мир знайти... Мир знайти!

Хто, немов та зірка, сяє?
Хто, немов огонь палає?
В кому є любов свята —
До Христа?.. До Христа?..

Хай порадить і навчить,
І покаже в кожному мить
Де дорога є проста
До Христа!.. До Христа!..

Він темряву розганяє,
Сонцем Правди освітляє,
І душі Він хоче дати —
Благодать... Благодать!

ПІСНЯ ПОДЯКИ

Я, Господи Боже, Тебе прославляю,
На Тебе надію мою покладаю;
І вірю, що чуєш молитву мою,
І помочи руку простягнеш Свою.

Тому я радію, що можу співати,
В любові всім серцем Тебе прославляти:
Нехай Твоя слава повіки лунає,
Нехай все творіння Творця величає.

Липень, 1960.

КОЛИ Б ПІЗНАЛИ ЛЮДИ ПРАВДУ...

Всі люди, що живуть у цьому світі
В житті цікавляться усім,
Лиш в більшості, що ніде правди діти,
Немудрим, грішним і пустим.

Також багато люблять говорити,
Тріпати люблять язиком,
Дурниці люблять городити;
Дурниць — не виб'єш і кілком.

Лиш думать про діла Господні,
Бажання ні часу немає в них.
Отак, колись давно, як і сьогодні,
Снують собі причини всяких лих.

Тому не дивно, що у світі цьому
Життя таке непевне і тяжке,
Бо службу люди служать злomu,
І думають, що це все є людське.

І вік проводять в темряві духовній,
І в темряві кінчають шлях життя.
Не відають, що в вічності
На них чекає вічне буття.

А коли б Правду Божу тут пізнали,
Коли б знайшли дорогу до Христа,
В духовній темряві тут не блукали б,
А прагнули — де є свята Мета.

І все б життя своє перемінили,
Як того прагне наш Святий Творець.
Тоді б цікавилися і говорили,
Про те, що в славі має свій кінець.

Серпень, 1960.

ДОБРА ПОРАДА

Спинися, друже, на хвилину,
Поглянь, куди ти так спішиш?
Ціле життя ти безупинно,
Мов віз немазаний, скрипиш.

Усе тобі чогось бракує,
Не маєш радості в житті,
Не раз ти сваришся, лютуєш,
І крутишся мов в решеті.

Чого шукаєш — сам не знаєш,
Що є тобі потрібне так;
І все наосліп ти змагаєш,
Лиш не вперед, — назад, мов рак,

Замість іти вперед, в вишини,
Куди ти мусів би змагати,
Ти все спускаєшся в низини,
Чому — не можеш зміркувати.

Не можеш ти очей підняти
У гору, ген, аж до небес,
Ти звик внизу все щось шукати,
Але ніколи не знайдеш.

Ти прагнеш роскопів і щастя,
Свободи в діях і думках,
Однак впадаєш все в нещастя,
В біду-неволю, в лихо й страх.

І думаєш собі й гадаєш,
Чому воно так в світі цім,
Що як добра собі чекаєш,
Приходить зло саме в твій дім?

Послухай, друже, мого слова,
Що буду я тобі казати,
Нехай тобі ця буде мова,
Як з неба дощик-благодать.

Засада та, що не від себе
Життя ти маєш починати,
А лиш від Бога, що на небі, —
В Нім мудрість, сила, благодать.

Він є життя всього початок,
Також завершення є в Нім;
В Нім Духа й віри є задаток,
Які Він прагне дати всім.

Тому прийти до Нього треба,
Цілком скоритись перед Ним!
І Він тебе осяє з неба.
Духовним сявмом Своім.

Господь в святій Своїй любові
Прийме тебе, гріхи простить.
Христовою обмиє кров'ю,
І дасть в блаженстві вік дожити.

Тому спіши і не вагайся,
Прийди до Господа Творця,
В гріхах своїх скорій покайся.
Хай в добрий час — порада ця!

МОЛИТВА ПРИЗНАННЯ

О, Боже, до Тебе любов'ю палаю,
І прагну повіки Тебе прославляти,
Та слів в моїй мові таких я не маю,
Щоб свої бажання Тобі розказати.

Але зате маю я повну надію,
Що серця думки Ти умієш читати,
Тому оте все, що сказати не вмію,
Раніше, ніж мовлю — Ти будеш все знати.

То ж, знаєш Ти, Боже, сердечне горіння
До Тебе любов'ю, що дав Ти мені,
І відаєш моє нестримне хотіння
Тобі бути вірним років всі дні.

Щоб пильно я слухав Твої повеління,
І волю святую любив виповняти,
Я хочу в молитві, схиливши коліна,
Подяку і славу Тобі віддавати.

ПРОПОВІДЬ — ПОЕМА

*«Клич голосно, не вдержуйсь, підними
голос твій, мов труба, і вкажи Мо-
єму люду беззаконня його, й дому Яко-
вому всі гріхи його» (Іс. 58:1).*

Ходіть і послухайте, добрі люди,
Цікаві слова маю оповідать;
Ніхто з вас хвилин шкодувать тих не буде.
То ж, слухайте пильно, що буду казать.

Я хочу, щоб правду ви всю зрозуміли,
Для чого на світі живе чоловік;
Щоб добре в серцях ви розважить уміли,
Як треба прожити життя свого вік.

Бо Бог сотворив все чудово на світі,
Життя і закони творінням всім дав;
Всі ангели в небі раділи як діти,
Та в славу Творцеві їх спів не змовкав.

Вінцем всіх творінь Бог вчинив чоловіка,
Царем над усім Він поставив його.
Він мав володіти землею повіки,
І щиро любити Творця свого.

Лише чоловік не послухався Бога,
І гріх учинив против свого Творця;
Змінилась для нього життєва дорога,
І став він блукати, мов блудна вівця.

Отак і минали віки за віками,
Людей вже багато на світі було;
Родились, вмирали з тяжкими гріхами,
І землю покрито ледарство і зло.

І майже забули, що Бог є на небі;
І кожний про себе лиш дбав як хотів.
Тому-то прокляття стягали на себе,
Диявол серцями людей володів.

Спогляньте ж, який чоловік є лукавий,
І непокірний перед Богом Творцем,
Тому він далекий від Божої слави,
І Бога не може назвати Отцем.

Він все своїм розумом прагне ходити,
Пожадливість свою в усім виявляє,
Тому все життя своє мусить терпіти
І лихо, і горе, і кари проклять.

Та Бог не бажає карати постійно.
Він прагне, щоб люди в спокою жили;
Життя щоб пливло для них благоговійно,
Щоб Божих обітниць дорогою йшли.

Тому Він всю кару на Свого Сина
Поклав, щоби Він за гріхи постраждав,
І визволив всіх нас від смерті — загину,
Хто жертву Христову за викуп прийняв.

Бо в тім Божа воля, щоб вічне спасіння
Народи всі мали із Спасових рук;
В життю щоб не мали тяжкого терпіння,
Ні лиха, недолі, страхіття ні мук.

Послухайте слово моє, добрі люди,
Хоч коротко все те я вам розповів;
Прийміть все у серце, і добре вам буде,
Сам Бог розповісти це повелів.

У Бозі лиш ваша вся поміч, надія;
І радість, і спокій, і вічне життя!
Дарує Він людям спасіння в Христі,
І дасть вам на небі блаженне буття!

Вересень, 1960.

ГЕЙ, СТОРОЖЕ!

«Стороже! яка пора ночі?» (Іс. 21:11).

Гей, стороже! Скажи-но, яка пора ночі?
Гей, стороже! Скажи-но, яка пора ночі?

Відказує сторож: «Поранок надходить,
Та ніч ще для тих, хто у темряві бродить.

Коли ж вам так пильно, — скоріш
обертайтесь,
До Світла, до Світла ідіть, поспішайте!

Чого вам у темряві вічно ходити,
Коли в Божім Світлі ви можете жити?

Поки вам ще Світло Господь посилає,
Спасіння дорогу святу відкриває —

Покиньте скоріше духовну темряву
І в Світлі шукайте Господню славу!

Вам сонце засяє з високого неба,
Господь вам подасть, що вам тільки
потреба.

Щоб в радості ви проживали на світі,
Світили, мов зорі, в небесній блакиті.

Чи чуєте голос? Господь закликає,
Вас дітьми Своїми вчинить Він бажає...

Прийміть ви той заклик в покорі сердець,
І вашим блуканням надійде кінець!

К О Л И ...

Коли душа вже не тремтить,
Коли огонь в ній не горить,
І любов там не палає, —
То чи ж можем говорити,
Що Христос в ній пробуває?

Лише коли душа тремтить,
І коли серце, мов горить,
І любов вогнем палає,
Тоді ми можем говорити,
Що Христос в нас пробуває!

ЧОМУ НАРІКАЄ ЛЮДИНА?

(Плач Єрем. 3:39-44)

Чому ж нарікає живучи людина?
Нехай нарікає на власні гріхи...
Нехай же не чинить, чого не повинна...
Нехай свої змінить широкі шляхи!

Навернеться зараз до Господа свого,
Що в небі сидить на престолі святім;
І серце і руки хай здіме до Нього,
Щоб Бог їй простив в милосерддю Своім.

І хмару гріхів, що мов мур той високий,
Між нею і Богом віками стоїть,
Хай знищить Господь і в любові глибокій,
Хай рани смертельні у серці згоїть.

Вересень, 1960.

ЯК В СВІТІ ПРАВЕДНІ ПАНУЮТЬ ...

(Прип. Сол. 29:2)

Як в світі праведні панують,
То люди весело живуть,
І пісню Богові святую
Співають і дари дають.

Коли безбожні запанують,
То стогнуть люди у біді,
А ті правителі не чують,
Немає правди в їх суді.

Бо праведні у справи бідних
Вникають в щирості своїй;
Безбожним щирість невігідна,
В них гордість в мудрості лихій.

Як праведні питають Бога
І слухають Його наук,
В безбожних кручена дорога, —
Безбожник наче той павук.

Щеле безбожний свої сіті,
Щоби невинного спіймать;
То ж горе людям жити в світі,
Коли він стане панувать.

Він сіє всюди лихо й горе,
І замість правди — всюди гріх;
Він крові проливає море,
А в серці в нього лихий сміх.

Але Господь наш справедливий,
Не вік безбожним панувать;
Господь в любові милостивий,
Щоби невинних рятувать.

І Він з любов'ю закликає,
Щоб грішники до Нього йшли,
Хто все в неволі знемагає,
Щоб в Ньому спокій-мир знайшли.

Тому почуйте голос, люди,
Спішіть до Господа Творця.
Блаженний той повіки буде,
Кому Бог буде за Отця.

Жовтень, 1960.

« 1 Ів. 2:8 »

Зникає темрява духовна,
Вже Світло Правди світить нам;
А в серці радість невимовна,
Яку Господь дає нам Сам.

Тому я Бога величаю,
І за Його любов святу,
Пісні хваління я співаю
І славлю Тройцю Пресвяту.

Лютий, 1961.

ЧОГО Я ПЛАЧУ?
(Іс. 22:4; і Єрем. 9:1 і 17)

Чого це я плачу і гірко ридаю,
І очі мої потемніли від сліз?
Я тяжко сумую і тяжко зітхаю,
Коли про недолю я рідного Краю,
Ось, тут, в цій далекій чужині згадаю,
І лихо нестерпне, що він переніс.

О, хто дав би воду на голову мою,
Хто дав би очам моїм сліз джерело?
Я день і ніч плакав би, літом, зимою,
Над долею мого народу важкою,
Яка не дає йому миру й спокою,
То може б від серця мені відлягло.

І може б я випросив прощення в Бога
Для Краю могого за його гріхи...
І інша для нього відкрилась дорога,
В покорі б він слухався Господа свого,
Зазнав би він, врешті, блаженства святого,
І вік би для нього минувся лихий.

Хто ж любить свій Край, він зі мною голосить,
Щоб голос до неба, до Бога дійшов.
Зі мною хай ласки і прощення просить,
Бо він настраждався в життю своїм досить,
Щоб Божя спасла його вічна любов!

Жовтень, 1960.

ЖИВЕ МІЙ СПАСИТЕЛЬ

«Я знаю — Відкупитель мій
живе ...» (Іов. 19:25).

Я знаю, я знаю — живе мій Спаситель,
Я страху не маю, — Бог мій Визволитель.
Від смерті врятує Він душу мою,
І прийме мене Він у славу Свою.

Аж серце радіє, коли це згадаю,
І в радості Богові пісню співаю,
І в щирій любові я прагну для всіх,
В надії на Бога, блаженних тих втіх.

Тому маю сміливість всіх закликати,
До Бога в покорі сердець поспішати:
«Приймайте спасіння, приймайте Христа,
Бо в тому Отцева є воля свята!»

О, Отче Небесний! О, Боже любови!
Ти нас обмиваєш в Ісусовій крові,
Також одягаєш у святість Свою,
Приймаєш навіки у славу Твою.

Хай буде ім'я Твоє благословенне,
За те, що Ти вдіяв в любові для мене.
Молю Тебе: многим ще, многим вчини,
Були щоб для Тебе як діти вони.

Хай пісню любови вони заспівають,
Як ангели в небі, Тебе величають.
Нехай прославляють Тебе в цім житті,
І будуть для Тебе покірні й святі.

Х Т О Т И ?

(Іс. 45:9; Рим. 9:20)

Хто ти є чоловік, що змагаєшся з Богом,
Що не хочеш в покорі до Нього прийти?
Що тримає тебе за небесним порогом,
І чому ти до неба не хочеш ввійти?

Ти замкнув своє наглухо серце лукаве,
І не хочеш прийняти слів Божих святих...
Не змагаєш в житті ти до Божої слави,
І Господнім шляхом ти не хочеш іти.

Ти кривими дорогами йдеш в світі цьому,
І блукаєш, немов би заблудша вівця;
Не шукаєш доріг до небесного дому,
Не спішиш ти в обійми свого Отця.

Схаменись, навернися скоріше до Бога,
І в сердечній покорі впади перед Ним;
Він покаже тобі до спасіння дорогу, —
Примирися скоріше зі своїм Творцем!

Листопад, 1960.

О, СЛУХАЙТЕ ЛЮДИ ...

О, слухайте люди, Господь промовляє,
О, слухайте Слово Його!
Дороги спасіння Він нас навчає,
Веде нас до Царства Свого!

Тому пригортайтеся до Нього в любові,
Покайтеся в своїх гріхах!
Він радість, блаженство приверне вам знову,
Відніме загибелі страх.

У Царство Небесне відкрита дорога,
Шукайте скоріше її,
Поки ще є час, і поки ще є змога,
Поки ще на цій ми землі.

Бо Слово Своє наш Господь посилає,
Щоб ми розуміли все те,
Чого Він в любові для всіх нас бажає...
Читайте Писання Святе!

Бо в ньому є мудрість і Божа в нім сила,
І в ньому спасіння мета,
Що нас визволяють від смерті й могили,
І Божа в нім воля свята.

Читайте постійно те Слово Господнє,
І в своїх серцях бережіть;
Та не відкладайте, почніть вже сьогодні,
І понад усе, полюбіть.

І буде щедроти Бог вам посилати,
І спокій і радість в житті.
Ви будете Богові пісню співати,
Як ангели в небі святі!

В К О Г О ?..

(Прип. Сол. 23:29-32)

В кого зойки? В кого стогін?
В кого сварка день-у-день?
В кого голод, горе, холод,
І хто ранить без причин?

В кого очі точать сльози,
Від запалення горять?
В хаті вбогість, діти босі,
Під лахміттям-дрантям сплять?

В кого жінка з синяками,
Журиться так цілі дні;
Дитя тулиться до мами:
«Мамо, їсти дай мені!»

Отаке життя в родині,
В тій, де батько любить пить.
А багато тих, що нині
Без вина не можуть жити.

Люблять в чарку заглядати,
Як іскриться в ній вино.
Того їм не зміркувати,
Як зрадливе є воно.

Спочатку так мило й любо
Серце й душу веселить,
Та приносить потім згубу:
Мов та гадина жалить.

І отрути в серце пустить, —
Розум, пам'ять нищить геть,
І виснаджує і сушить,
Спричиняє скору смерть.

Схаменіться ви, що ласі
Зазирати все в кубок,
Що вас вабить в кожнім часі
Ще й відвідати шинок.

І туди свій заробіток
Несете ви в глупоті,
А до жінки і до діток,
Ви звірі мов люті ті.

А Христос вас щиро любить,
Він за вас віддав життя.
Він врятує вас від згуби,
Як прийдете з каяттям!

ПІСНЯ БОГОВІ

*«Співайте для Господа пісню нову,
бо Він чуда вчинив!»* (Пс. 98:1).

О, Господи Боже, Небесний Владико,
Твоє милосердя для нас є велике;
Любов'ю Твоею Ти нас зогріваєш,
До вічного Царства Твого закликаєш.

Твій голос є любий, солодке Слово, —
Його при творінні поклав Ти в основу;
Життя було в Ньому і буде повіки,
І Світло для світу, і вод чисті ріки.

І дихання свіже для наших грудей,
Пристанище в бурі для бідних людей;
Блаженна надія у Ньому для нас, —
Ти нас із неволі смертельної спас.

О, дай нам покору у нашій серця,
Щоб линути в любові до Тебе — Отця;
І вічно щоб бачити славу Твою...
Почуй, о Владико, цю пісню мою!

«З Приповісток Соломонових»

Премудрість з розумом перебуває, —
Тому то Бог у нас шукає
Розважного знання.
Хто страх Господній в своїм серці має,
Того Він мудрістю сповняє
Святого пізнання!

БЕЗБОЖНИКАМ

Сказав нерозумний, що Бога немає,
І в серці лукаві думки він снує,
І світ він лукавством своїм обгортає,
В життю до обридливих вчинків змагає,
Та вперто він ширить невірство своє.

О ти, нерозумний, спинись на хвилину, —
Подумай, звідкіль ти отримав життя?
Чому так уперто ти йдеш до загибуні...
Чому ти спасіння дорогу відкинув?..
Чому в твоїм серці нема каяття?..

Ти хліб споживаєш і свою утробу
Сповняєш дарами, що Бог сотворив, —
Й замісто подяки лукавство і злобу
Плекаєш у серці страшну цю хворобу, —
І кажеш: «Його не було, хто мене сотворив».

Безумний, безумний! Спинись, спам'ятайся!
Вернися в покорі до Бога Творця!
В своїх беззаконнях ти щиро покайся,
В невірстві своїм перед Богом признайся,
Вернися в обійми свого Отця!

Він з довготерпінням тебе виглядає, —
Послухай, — почувеш ти поклик святий...
Він руки до тебе Свої простягає,
В обійми тебе пригорнути бажає!..
Скорій поспішайся, до Нього — скорій!

І мудрістю Бог твоє серце освятить,
І радістю дуну твою звеселить, —
Ти будеш до Божої слави змагати,
Щоб пісню хваління повіки співати
І Бога святою любов'ю любити.

Липень, 1961.

В ДУХОВНІЙ ТЕМРЯВІ

В духовній темряві блукає
Народ, якого Бог створив, —
Бо він Творця свого не знає...
Лукавий — розум затемнив.

І він байдужий в отупінню
Верстає свій життєвий шлях,
Й того немає розуміння,
Який його чекає жак.

Широкий шлях в загибель вічну
Провадить всіх, хто ним іде;
І ним народ іде одвічно, —
Вузької стежки не знайде.

Засліплені він має очі,
Тому блукає все життя,
Немов той п'яний в п'тьми ночі,
І не шукає каяття.

Бо заткнені він має вуха,
Й не чує голосу Творця,
Що все лунає, Святим Духом,
Бо затверділі всі серця.

А я болю все душою,
Сповняє серце моє жаль...
Нема душі моїй спокою,
Коли свій зір скерую в даль.

І думаю, — куди змагає
Народ мій, йдучи цим шляхом?..
Доля яка його чекає,
Коли не зірве він з цим злом?

Я прагну світ щоб схаменувся
На цим своїм страшнім шляху,
Й до Господа щоб навернувся
В покорі і святім страху.

ВІД ЗАГИБЕЛІ ДО ЖИТТЯ

В гріховній безодні роками валявся,
І не відчував на собі я того;
Не знаю, про що я в життю цім змагався,
Не знаю, на що я умом покладався,
І віру я мав, що осягну свого.

Нічого тепер пригадати не в силі,
Про всі ті ідеї в літа молоді;
Усе, мов в тумані, як в темній могилі,
І ні однієї блаженної хвилі,
Тепер не згадаю, хоч — жив я тоді.

Але ж, чи правдиво — життям це назвати,
Коли чоловік його лиш змарнував?
Ніякої користі людям не давши,
Ані для своєї душі не придбавши,
І гірше над все, що він Бога не знав.

Лиш чув я про Нього, і то не багато,
Не знав я ні Правди, ні Волі Його;
Лиш дещо казали і батько і мати,
Та в школі ще трохи учили, щоб знати,
Лиш знати, хоч трохи, і досить того.

Але не навчили мене розуміти,
Й глибоко прийняти у серце своє;
До Бога душею не вчили стреміти,
Як линуть до батька покірливі діти...
Отак-то життя формувалось моє.

Й не дивно, що вік свій прожив я в темряві,
Блукав у життю, мов заблудша вівця;
Змагав лиш у мріях до людської слави,
Не знав, що ті слави зрадливі, лукаві,
Не знав, що правдива є слава в Отця.

Та Бог, понад всяке людське розуміння,
Явив мені Свою святую любов;
Вказав мені ніжно Дорогу Спасіння,
Вказав на Христові муки й терпіння,
Вказав, що за мене пролив Христос кров.

О, Боже! Навіки будь благословенний,
За Твою безмежну до мене любов;
За те, що вчинив Ти на старість для мене:
По волі Твоїй, я від смерті спасений, —
Христос на хресті й мою смерть поборов.

Навчи ж мене, Боже, подяку складати
Тобі, за те все, що вчинив Ти мені;
Й навчи, ще за многих молити-благати,
Щоб з ними я міг Тобі вічно співати
Подяки і слави-хваління пісні!

(Матв. 26:41)

Пильнуйте й молитесь, брати мої любі, —
Христос так навчає, не я;
Щоб вам врятуватись від смерті та згуби,
Щоб мати надію на вічне життя.
Бо часто буває, що дух хоч бадьорий,
Та немічне тіло у нас, —
У немічі тій знемагаємо скоро, —
Пильнуйте, щоб дух ваш не згас!
Пильнуйте й молитесь, Христос впоминає,
У вашім безсилі Він нам помагає,

« Мар. 8:38 »

«Хто буде Мене соромитись
І слів не приймати Моїх,
А буде неправдою жити,
Чинити прихований гріх,

Того Людський Син посоромить,
Як прийде у славі Отця,
Від Себе їх геть відсторонить,
Від Свого святого лица».

Нехай же оця осторога
Вам буде на користь усім,
Щоб знали, яка є Дорога
В небесний Божий дім!

Липень, 1961.

ЩО Ж Є ЛЮДИНА ?
(Псалом 8-й)

О, Господи, величний Боже!
Ти всесвіт Словом сотворив;
І хто з творинь збагнути може,
Як все премудро Ти вчинив?

І землю й місяць, небо й зорі,
Усе привів Ти до буття;
І в небі ангельські хори,
А на землі створив життя...

І все Ти Духом оживляєш,
Закон в основу Ти поклав;
В любові все благословляєш,
Що з небуття в буття підняв.

Й коли про все те розважаю,
Мене проймає дивний страх:
Що ж є людина?.. (Я не знаю...)
Супроти Тебе в небесах?

Вона лише, як порохинка,
Як крапля в морі... Як ніщо...
Життя її — одна хвилинка;
Живе, — й не зна — життя є що?

Одначе Ти не забуваєш
Її на цій Твоїй землі;
Всіма дарами наділяєш,
Володарем вчинив її.

Але... але... о, Боже милий!
Що ж в дійсності людина є?
Що з ранніх літ і до могили
Марнує лиш життя своє?

О, Господи! Прости, помилуй!
Навчи нас, щоб Тебе пізнати,
Що Ти наш Бог Творець. Дай силу,
Щоб горде «Я» своє зламать!

Хай стане люд перед Тобою,
Покається в гріхах своїх,
І заповіді зна Твої,
І слів навчається святих.

ТУТА ДІТЕЙ БОЖИХ

«У них бог віку цього осліпив був розум невірнучих, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він — образ Божий» (2 Кор.4:4).

Яке то спустошення в людських серцях
Учинив бог віку цього!
Ступило людство на загибелі шлях
І не відчуває того.

Не чує й не знає, куди воно йде,
Не бачить на цьому шляху,
Який-то кінець цьому всьому буде,
В розпачі й великім жаху.

Коли б то пизнали, коли б то відчули,
Чи ж би не спинились ураз?
Коли б то нарешті ту Правду збагнули,
Що чули про неї не раз...

Ту Правду, якою Господь промовляє
І нею навчає всіх нас, —
Якою людство від загибуну спасає,
В безмежній любові, наш Спас...

Тоді б не тужили всі Божі діти,
І радість сповняла б серця;
Блаженство і спокій були б на цім світі,
Всі славили б Бога Творця.

О Боже, прийми нашу тугу й зітхання
До Тебе, — за грішний цей світ,
Відкрий людям очі і дай їм пізнання,
Здійми із них темряви гніт.

Хай Добра Новина їм світлом засяє,
Нехай всі пізнають Христа;
До слави Твої хай світ цей змагає,
Бо воля Твоя в тім свята!

Серпень, 1961.

ВІР В БОГА І БОГОВІ

*«Чи віруєш ти, що Бог один?
Добре робиш! Та й демони віру-
ють і тремтять» (Як. 2:19).*

Ти віруєш, що Бог єдиний?
То добре робиш ти в цю мить;
Та й демон кожної хвилини
І вірить, і в страху тремтить.
Бо мало вірити, що Бог є,
Ще треба й вірити Йому;
Слова Його прийміть у серце
І прийме вас Він, як Хому...

У тих словах життя й спасіння,
Яке Господь дає усім...
Також, в словах тих — повеління,
Прийти й скориться перед Ним.

Господь лише покірних любить,
Немов Отець Своїх дітей;
Він нас утішить, приголубить
В безмежній милості Своїй.

Вересень, 1961.

В Е Л И Ч А Н Н Я

Великий і славний Господь в небесах,
І дивний в творінню, сильний в чудесах;
Безмежний в любові, у Правді Святий,
Він — мудрість у Слові і Вічний Спокій!

Тому моє серце до Нього летить,
Щоб з Ним пробувати у кожну мить;
Від Нього черпати дари-благодать,
Подяку і славу Йому віддавать!

Червень, 1961.

ХТО ХОЧЕ СЛУХАТИ — СЛУХАЙ!

*«Так говорить Господь Бог! Хто
хоче слухати — слухай, а хто
не хоче слухати, нехай не слу-
хає; вони ж бо дом ворохобний»
(Езек. 3:27).*

Хоч і лунає голос Божий
І закликає він усіх, —
Його не кожний чути може,
Кого тяжкий полонить гріх.

Багато ж і таких, що чують,
Але до серця не беруть;
І Правду Божу і святую,
Не хочуть в щирості збачнуть.

Бо щирості у них немає,
Лиш ворохобність у серцях;
Про них Господь так промовляє
В повище сказаних словах.

«Із Псалма 15-го»

О, Господи, хто може пробувати
З Тобою у Твоїм шатрі?
Хто ж може вічно домовати
Там, на святій Твоїй горі?

Той хто у невинності лиш завжди ходить,
І чинить праведні діла,
І правду в серці він говорить,
Не спричиняє людям зла.

А язиком не обмовляє,
Не кривдить ближнього свого,
Ніколи він не ображає,
Достоєн той шатра Твого.

Липень, 1961.

С І Я Ч

(Мат. 13:3-9; Лук. 8:5-8)

Ось вийшов сіяч раз у поле і сіяв,
А вітер зернятка ті всюди розвіяв:

Одні при дорозі упали, й часами,
Прохожії люди топтали ногами.

І птахи також зі степів налітали
І тії зернятка повидзьобували.

А інші на ґрунт кам'янистий упали,
Землі подостатком для себе не мали,

І посходили трохи, як сонце пригріло,
Слабенькі стеблинки ті геть посушило.

Ще інше між терен попало зерно,
Та в дикій тернині завмерло воно.

Даремно дощі ті зернятка кропили,
Вітри прохолодою ниву ту били,

Роки за роками все йдуть, проминають,
А люди з тих зерен користі не мають.

Лиш котрі на землю хорошу упали,
Ті рясно на ній все росли-виростали.
І в час, коли жниво настане, то знай, —
Стократний вони принесуть урожай.
Поглянь, як лани тії вітер хвилює!..
А хто має ухо, щоб чути, — хай чує!

« Мат. 11:12 »

Хто Царство силою змагає,
Надію добрую той має
Здобуть його собі.

Хто сил своїх не прикладає,
Той без надії загибає
В тяжкій біді й журбі.

ПСАЛОМ ХВАЛІННЯ

Тобі, у славі незбагненій,
Хвалу співають небеса;
А ми, гріхами полонені,
Твої лиш бачим чудеса.

Найбільше ж чудо — Дар Спасіння,
Яке в Христі вчинив Ти нам;
Тому і ми пісні хваління
Вторити прагнем небесам.

То ж, дай нам здібність, Боже милий,
У наші немічні уста,
Усе життя, аж до могили,
Щоб пісня линула свята.

Коли ж покличеш нас до Себе,
У славу вічную небес,
Повік співать будем для Тебе
В Країні радості й чудес!

НА ЗУСТРІЧ ГОСПОДНЮ

(1 Сол. 4:15-17)

Час поспіша, зближається година,
Коли усі ми, як одна родина,
Зустрінем в хмарі Господа Христа.

Він явиться в красі, і славі й силі;
І встануть перше ті, що у могилі,
Як Божа затрубить труба свята.

А потім ті, що ще живуть на світі,
Всі ті, що будуть вірні Божі діти,
Всі переміняться в єдину мить;

І будуть схоплені разом на хмари,
Щоб з Господом зустрітися в просторі,
І так повіки-вічні бути з Ним.

Вересень, 1961.

КЛИЧ, ЩОБ НАВЕРНУЛИСЬ!

«Клич гримко, не вдержуйсь, піднеси голос твій, як труба, і вкажи Мойому лоду беззаконня його, й дому Яковому всі гріхи його»
(Іс. л8:1).

О, клич ти сильно, не вагайся,
Трубою голос хай звучить,
Щоб люд цей встав, опам'ятався,
Куди він так в гріхах біжить?

Кричи відважно і не бійся,
На їх ненависть не дивись;
На Божу поміч лиш надійся,
Так, як Ісаія колись!

Кричи їм в уші, хай почують;
Хай вернуться із каяттям,
І Правду Божую, Святую,
Хай приймуть в серце для життя!

Хай спиняться в своїй дорозі,
Якою у загибель йдуть;
Спасіння знайдуть хай у Бозі,
В спокою й радості живуть.

І пісню Богові святую
Нехай співають їх уста...
Скажи, скажи їм Правду тую,
Бо воля Божа в тім свята!

Вересень, 1961.

« Ісаїї 5:20-21 »

Горе тим, що все лукаве
Добрим величають;
Добре — злим, а морок — світлом,
Світло ж мороком вважають.
Що гірке — у них солодке,
А солодке — гіркота;
Що в своїх очах є мудрі,
Але в серці — глухота.

НЕ ХВАЛИСЬ

(Як. 2:14)

Ти хвалишся, що віру маєш, —
А в чім ти її виявляєш?..
Чи є свята любов у тебе
До Господа землі і неба?..

Ось, голос Божий все лунає,
В Свій дім тебе Бог закликає;
Чому ж не йдеш, не поспішаєш,
І поклику ти не приймаєш?

Щоб міг ти вірою хвалиться,
Ти мусиш Богові скоритися;
І з каяттям прийти до Нього,
До Господа і Спася свого.

Й тоді хвалиться ще не можеш,
Бо це у Господа — негоже;
Лиш маєш бути, як негідний раб,
Що волю пана виконати рад.

М О Я Л І Р А

Як тужно моя ліра
Співає — голосить,
І серця мого пісню
До неба підносить.

Як тужно моя ліра
Віщує — співає,
І всіх людей до Бога
Вона закликає.

Як тужно моя ліра
Сумує — ридає,
Коли в людей бажання
До Бога немає.

Голосить моя ліра
І не змовкає,
Та вістку про спасіння
У світі звіщає.

Жовтень, 1961.

НАВЧИСЯ ВІД БОГА

Своєю мудрістю ти не хвалися,
Бо людська мудрість — в Бога глупота;
А краще в Бога мудрості навчися,
Бо Божа мудрість вірна і свята.

Бог мудрістю Своєю нас навчає
Пізнати до нас святу Його любов,
Як від загибелі Він нас спасає,
Через святу, Христом пролиту, кров.

Бо раді нашого від мук спасіння,
Зійшов Син Божий в цей гріховний світ,
Щоб через муки, смерть і воскресіння,
Вчинити людям Новий Заповіт.

І нас звільнить від осуду й прокляття,
Від смерті вічної нас врятуват;
І нам відкриє період благодаті,
Щоби спасіння ми могли придбати.

Й тепер в любові всіх Бог закликає,
Йому принести щире каяття,
Бо Він спасти від смерті нас бажає,
І дарувати нам вічне життя.

« Ів. 1:3-5 »

Усе в Христі, з Христом і для Христа
Сотворено у світі цім,
В тім воля Господа свята,
Щоби життя і світло було в Нім.
І все, що до життя потрібне є,
Господь у милості Своїй,
Рукою щедрою нам подає
І посилав нам спокій.

Липень, 1961

НЕХАЙ Я ПЛАЧУ...

«Тим я й кажу: Зоставте мене, нехай гірко плачу! Не силуйтесь, мене розважати з поводу, що збурена дочка мого народу» (Іс. 22:4).

Зоставте мене ви, хай гірко я плачу,
І не намагайтесь втішати мене;
Бо мого народу загибель я бачу...
О, кара його за гріхи не мине!..

Він Бога забув і своїми шляхами,
В гріхах й беззаконнях невпинно іде;
Немов той сліпець на край пропасті-ями,
Стає і не чує, що зараз впаде.

Ось, день бо Господній уже наступає,
І гніву Господнього близький вже час;
І помсти святої огонь запалає, —
Але, ще Господь попереджує нас:

«До Мене верніться, — прийміте спасіння
Краї всі земні, бо лиш Я — Господь Бог,
Що всіх визволяє з неволі терпіння,
Нужди і нещастя й загину тривога!»

Та люд обернувся плечима до Бога;
Не хоче звернути до Нього лицем...
І серце моє наповняє тривога, —
Я в смутку сльозами вмиваюсь тихцем.

Як мало є тих серед мого народу,
Що Слово Господнє прийняли в серця;
Як мало є тих, що те Слово, мов воду
Живую, черпають для свого життя.

Аж сум огортає, коли порівняю
Малу ту частину народу мого,
Яка до спасіння в покорі змагає, —
Христа, що прийняла за Спаса свого!

СЛІПІЙ ЛІРНИК

*«Буду славити Господа всім серцем
моїм на раді праведних і на зборах»
(Псалом 111:1).*

На ярмарку, в товпі, і в галасі та метушні,
Сидів старий сліпець убогий,
І ліру він держав, а звуки ніжні та сумні
Несли пісні хвали до Бога.

Слівав старий, а пісня тужно голосила,
Про суд страшний, що йде на світ;
І наче всіх людей благала і просила
Згадати Божий Заповіт.

А пальці струн з тремтінням ніжно доторкались,
Неслася пісня в шир і в даль;
Струмками сльози із очей сліпих спливали,
І серця виливали жаль...

А що ж народ? Кругом він метушиться,
Часом пристане хтось на мить;
Послухає, пожуриться, і знов всміхнеться,
Й до свого діла поспішить.

І як Іван Предтеча кликав у пустині,
На ярмарку співав сліпець;
А хтось часом подав старому «милостиню»...
І всьому був такий кінець.

Чому ж не слухали старого всі ті люди,
А метушилися кругом?..
Чом не розносили ту вістку всюди,
Що стануть всі перед Судом?

Вони були глухі, серця в них затверділі,
Й не здатні добре сприймать;
Вони не знали і не розуміли,
Що значить — Божа благодать.

Не знали Бога, ні Його святих Законів,
Що оснував на них життя;
Хотя часами в своїх молитвах поклонів
Складали без числа й пуття.

Вони лише релігію творили мёртвю,
Бо в душі мёртві були;
І хоть свічки святим приносили у жертву, —
Святі спасти їх не могли.

Тому, в духовній темряві вони повиті,
Мов вівці ті, без пастуха,
Співають в погибіль вічну мов несамовиті,
Йдучи дорогою гріха.

А лірник той, хоч мав сліпі тілесні очі,
Дорогу вічності знайшов,
І кликав всіх на неї з темряви півночі,
Бо Сонця Світ уже зійшов.

Жовтень, 1961.

МОЛИТВА ЗА БЛИЖНІХ

Навчи мене, Боже, щоб вістку спасіння
Умів я звіщати для бідних людей;
Подай мені мудрість, і сили й терпіння,
Щоб стукати людям до серця дверей.

А також, коли я приходжу в смиренню,
Й молитву до Тебе заносу за них,
Навчай їх шукати Дорогу Спасіння,
Навчи, як назавжди покинути гріх.

Навчи, щоби Правду Святую пізнали,
Покору їм дай в їх убогі серця;
Щоб завжди ім'я Твоє благословляли;
Дітьми Тобі були, — Ти їм за Отця!

Вересень, 1961.

« Прип. Сол. 28:9 »

Хто ухо своє відхиляє,
Щоби не почуть Божих слів,
Той кару на себе стягає,
Того не мине Божий гнів.

А ТЕПЕР?..

Багато лірників у світі цім співає,
І славлять піснею Творця;
Багато побіч них проходить — проминає,
Ім не цікава пісня ця.

Але прийде колись той час і пригадають,
Та буде пізно вже для них;
В страху великім заголосять — заридують,
Що голос заклику затих.

Тому, кого ще голос Божий закликає,
Нехай одізнеться в ту мить,
І від загибелі спасіння хай приймає,
Щоби по віки з Богом жить.

РАДІСТЬ СПАСІННЯ

Твоїм я спасінням радію, мій Боже
І славлю Тебе за святую любов;
Ніхто тої радості вкрасти не зможе,
Що Ти і за мене пролив Свою кров.

І славлю Тебе я піснями хваління,
І спів мій підноситься ген, до небес;
Усіх, що прийняли від смерті спасіння,
Введеш Ти в країну спокою й чудес!

До тої країни душею я лину,
Й чекаю, коли та хвилина прийде,
Коли Тебе в славі на хмарах зустріну,
Коли Твоє Царство повіки буде!

ВІРНИЙ БОГ

Вірний є Бог в обітницях Своїх,
Які посилав для вірних дітей;
Він у любові прощає нам гріх,
І в слові Своему незмінний, святий!

То ж посцінаймо до Нього, як слід,
В покорі сердець ми гріхи принесім;
Здійме Він з нас суду вічного гніт,
Відчинить нам двері в небесний Свій дім.

РАДІЙ, ДУШЕ МОЯ

Радій і блаженствуй душе моя в Бозі,
І дякуй Йому за спасіння Його;
Хоч часто бувавеш в безсилі й знеможі,
Тебе Він провадить до дому Свого!

Віддай Йому славу, подяку й хваління,
За те, що тебе Він аж так полюбив,
Що в Сині Своему для тебе спасіння
Вчинив і з гріхів Його кров'ю обмив.

Січень, 1962.

МІЙ ХРИСТОС

Христос — мій Пастир і Учитель,
А я, лиш як овечка та;
Він мій Господь, Він мій Спаситель;
Дорога в вічність в Нім свята.

І Він мене провадить нею
До чистих вод і на луги;
Також любовію Своею
Мене обводить навкруги.

Неначе муром захищає
Від усякого в цім світі зла;
І з мене ока не спускає,
Щоб не покрила мене мгла.

Щоб не блукав я більш в темряві, —
Він світло дав мені Своє,
І мудрістю в Святому Слові,
Він серце сповнює моє;

Щоби я вмів в цім світі жити,
І днів своїх не марнувать;
І Господа Творця хвалити,
Йому пісні — псалми співать.

Березень, 1962.

ЛЮБЛЮ Я ЗВІЩАТИ

(1 Кор. 9:16)

Люблю я звіщати про Боже спасіння,
Люблю повідати про Божу любов;
Як Син Божий в муках великих терпіннях
За наші провини пролив Свою кров.

Велике вчинив нам Господь у любові;
Ми розумом того не можемо збагнути;
Гріхи наші змив Він в Ісусовій крові,
І Духа Святого дав в серце печать.

І Духом ми сталися Божії діти,
А Бог нам усім є Небесний Отець;
І в Божому домі ми будем сидіти,
Коли цій мандрівці вже прийде кінець.

Люблю я звіщати, щоб люди почули,
І спрагу одержавши в свої серця,
До Бога в покайню щирим вернули,
Як блудні сини до свого Отця.

Бо Він їх чекає із довготерпінням,
І руки Свої простягає до них,
Бо прагне подати їм Своє спасіння,
Христовою кров'ю змити їх гріх.

Також, я моління до Бога заносу,
Благаю за рідних, за ближніх, друзів,
Щоб очі відкрив їм, я Господа прошу,
Спасіння дорогою Сам їх повів.

І смілість щоб дав їм уста відкривати
І каються щиро в гріхах перед Ним;
Подяку і славу Йому віддавати,
В покорі ходить перед Богом Святим.

Лютий, 1962.

ПЕРЕСПІВИ

1

Чи є що краще в цьому світі,
Як серце мудрістю сповняти;
І до висот усе стреміти,
Де сяє Божа благодать?..

Чи є що краще в цьому світі,
Як ім'я Боже прославляти;
Завжди у Господі радіти,
Пісні для Господа співати!..

Тому, свічайте, Божі діти,
Пісні хваління для Творця;
І в світі цьому всім вістите
Ім'я Небесного Отця.

2

Пізнайте Бога і скоріться
Народи многи перед Ним;
І в марноті не суетіться,
Живіть усі життям святим.

Бо в тому є Господня воля, —
І закликає Він усіх,
Кого гнітить страшна неволя,
І до загибелі провадить гріх.

Щоби до Нього на вернулись
В покорі й щирим каюттю;
В спасіння одяг зодягнулись,
І вірними були в життю.

3

Я прагну Богові складати
Подяку за Його любов, —
Що Син прийшов, щоб постраждати
Й за нас пролити Свою кров.

І нас від осуду звільнити,
Спасати для вічного життя;
І двері раю нам відкрити,
Щоб нас вернути до буття.

Нехай буде Благословенний
Господь, Владика і Творець;
Хай скаже кожний, хто спасений:
«Мій Бог — Спаситель і Отець!»

МОЯ СПОВІДЬ

«Нехай будуть по волі Твоїй слова уст моїх, а думки мого серця — перед обличчям Твоїм, Господи, скеле моя й Спасительо мій!» (Псалом 19:15).

Я — бідний грішник, потребую Тебе, мій Спасе, кожний час;
Ти в праведність Свою святую Ласкаво зодягаєш нас.

Щоб я не був нагий і голий,
Ти святість дай мені Твою;
Щоб я не був духовно кволий,
Влий в серце мудрість Ти Свою.

І сил подай, і розуміння Тебе, як Господа Творця;
Бо я Твоє слабе творіння, —
О, будь зо мною до кінця!

Бо Ти багатий, а я бідний,
Моє багатство лиш в Тобі;
Життя Ти твориш, я ж безплідний,
Без Тебе в смутку і в журбі.

Тому до Тебе прибігаю,
Я кожний день і в кожному мить;
В Тобі потіху й радість маю,
З Тобою мило й люблю жить.

Навчи ж мене, мій Спасе милий,
Тебе любити й прославлять;
Всі дні мої аж до могили,
Тобі пісні хвали співать.

Коли ж прийдеш ізнов у слави,
Й піднімеш вірних до небес,
Щоб я вступити був у праві
В Країну радості й чудес!

Березень, 1962.

ЛЮБИЙ ХРИСТОС

Любий мій Христос Спаситель, —
Він за мене кару взяв;
Він мій вірний Відкупитель,
Бо за мене постраждав.

Він звільнив мене від муки,
Щоб я вічну радість мав;
І держить мене за руки;
Щоб в знеможі я не впав.

Він мене навчає в Слові,
Підкріплює в боротьбі,
Бо в святій Своїй любові
Він придбав мене Собі.

Щоби я на Його полі
Також ще попрацював,
Тим, що ще в гріху неволі,
Волю Божу сповіщав.

ЛЮБЛЮ Я ХРИСТА

Люблю я Господа Христа,
Бо в Ньому вся життя мета;
У Ньому спокій, мир знайду,
І з Ним повіки жить буду.

Люблю я Господа Христа,
Бо в Ньому Правда вся свята;
Мені спасіння Він дає,
І Царство вічнеє Своє!

Люблю я Господа Христа;
Хвалу Йому мої уста
Співають кожний день і час,
За те, що Він так любить нас.

Він нам явив Свою любов, —
Пролив за нас святую кров,
Щоб нам спасіння вічне дасть,
Спокій і радість — благодать!

ДУХ ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ЖИВЕ

Було колись, та проминуло,
Було — про що людство забуло,
Як в ті, давно минулі дні,
Палали скрізь страшні огні,
Коли палили християн.

І не чужі, — не бусурмане,
Ніякі інші там погане,
А християнський таки Рим,
Прогрожував огнем усім,
Хто йшов у Євангелицький стан.

Чимало хоч людей спалили,
Євангельського Духа не спинили,
Він все вперед іде — шириться,
Не може він в путі спиниться,
Бо цілий світ — його мета.

Щоб інші ще у світі цьому,
Покинули кориться злому;
Прийняли Божу Правду в Слові,
Щоби в покорі та любові,
Взяли спасіння з рук Христа,

Бо лиш Один Христос спасає,
Синівством Божим наділяє;
Насліддя Він дає усім,
Хто лиш скориться перед Ним,
Бо Божа воля в цім свята!

« ВСЕ МОЄ — ТВОЄ! »

Навчи мене, мій Спасе любий,
Щоб все моє — було Твоє;
Ти врятував мене від згуби,
Життя за мене дав Своє.

І Ти купив мене ціною
Своєї смерти на хресті,
І кровію обмив святою
З гріхів, що я чинив в житті.

Я Твій увесь, Тобі служити
Я хочу все життя своє;
Тебе, як Господа хвалити,
Бо все Твоє — також моє.

В Тобі життя я вічне маю,
Блаженство, радість і спокій;
З Тобою в небесах вітаю,
Де мій Отець і Бог Святий!

ПОМИЛУЙ НАС, БОЖЕ! (Псалом 67-й)

Помилуй нас, Боже, в любові Твоїй,
І благослови нас в щедроті Своїй;
І світлом лиця Свого нас Ти осяй,
Дорогу спасіння пізнати нам дай!

Нехай всі народи в покорі прийдуть,
І славу Тобі і хвалу віддадуть;
Спасіння хай приймуть з Твоєї руки;
Хай славлять ім'я Твоє вічні віки!

Навчи нас по правді в життя цьому жити,
Діла милосердя й любови чинити;
Бо Ти любиш правду і праведний суд;
Хай всі племена за Тобою ідуть.

Земля хай радіє і щедрий свій плід
Дає й насищає увесь людський рід.
Хай благословіння Твої повсякчас
Дощем благодатним спливають на нас!

« Псалом 18:1-2 »

Люблю Тебе, Господи, сило моя,
Ти є моя скеля, — в ній скриюся я;
Моє Ти спасіння, і мій Ти є Бог, —
В Тобі знайду спокій в хвилині тривоги.

Надію на Тебе я завжди кладу,
Бо захист у Тобі я вірний знайду;
Ти щит мій, і ним я закриюсь в бою,
Як ворог нападе на душу мою.

І рiг Ти мoйого спасiння мiцний,
І башта висока, — безпечний я в нiй.
Тобi я подяку і славу даю,
За те, що спасаєш Ти душу мою!

Травень, 1962.

ВЕЛИЧНІСТЬ БОЖА І Я

О, Свята Величність Божа,
Неосяжна для людей;
Хто ж бо з нас збагнути може,
Як Величний Бог Святий!..

Всесвіт Він створив лиш Словом;
Все в Своїх руках держить;
І в святій Своїй любові,
Доглядає кожну мить.

Божа Мудрість незбагнена, —
Нею передбачив Бог,
Все, що стало сотворене,
В часі Божих днів шістьох.

Божа Сила незмірима, —
Може всесвіт потрясти;
О, Могутність нескрушима, —
Смерть перемагаєш Ти!

Божа Святість найчистіша,
Й тіні плями в Ній нема;
Правда в Ній як найпростіша,
Чистота лише сама.

А любов, — як незглибима
Є вона для нас слабих;
Мов огонь той — негасима,
Огріває нас усіх.

Що ж тоді є я — питаю,
Що про мене Бог Творець,
Так в Своїй любові дбає,
Наче про дитя отець?

Я ж — лише, як та пилінка,
Менше того, — як ніщо;
І життя мове — хвилинка;
То ж питаю: Що я?.. Що ?..

А про те, Господь вділяє
І для мене мудрість, час;
Він мене для Себе має,
І мене від смерті спас.

О, нехай благословенне
Буде в вік ім'я Його, —
Що споглянув Він на мене,
Мов на сина Свогого.

І мене приготує
В вічну славу, в небеса;
Й розуміти навчає
Дивні Божі чудеса!

Квітень, 1962.

НЕХАЙ ЗЕМЛЯ СПІВАЄ

Нехай уся земля співає,
Й підносить Богові хвалу!
Хай радість нам серця сповняє
Блаженство хай промінням сяє,
Хай темряви розгонить мглу!

Нехай співає все створіння
Пісні Творцеві в кожну мить;
О, люди, чуйте повеління:
Прийміть від Господа спасіння,
Щоб нам повіки вічні жити!

Щоб вічно в небі ми співали
Пісні хваління для Творця;
І честь і славу віддавали,
Та вічний спокій, радість мали
Ми в домі нашого Отця!

Квітень, 1962.

« Ісаїї 12:2 »

Господь, — мій Бог, Він мій Спаситель,
Спасає душу Він мою;
Він мій Небесний Покровитель, —
Опіку дав мені Свою.

Тому я маю смілість в Ньому;
Він — моя сила в боротьбі;
Страху не маю я ні в чому,
Ані в недолі, ні в журбі.

Він серце радістю сповняє,
І пісню дав мені в уста;
В життю мене благословляє,
Бо воля в тім Його свята.

Душа моя радіє в Бозі,
І лине, лине до небес,
Там, де в небесному чертозі,
Є мій Господь, Творець чудес!

Травень, 1962.

« Псалом 96:1-3 »

Співайте Богові, співайте,
Пісні хваління кожен час;
І славу й честь Йому віддайте
За те, що милує Він нас!

Хай пісня ллється безупинно
На славу Господа Творця;
Хваліте Господа щоденно, —
Хваліте, люди, без кінця!

Хай в небі ангели радіють, —
Співай Творцеві вся земля!
Нехай безбожники німіють, —
Співай, радій, душе моя!

Липень, 1962.

КОЛИ Б У СЕРЦІ СТРАХ ГОСПОДНІЙ

Коли б у серце страх Господній
Придбали люди в світі цім,
Не гинули б в гріхах безодні, —
Повсі-віки, та й по сьогодні,
Блаженство мали би в усім.

Бо страх цей — мудрості початок,
Покора й послух також в нім,
Спокою й радості задаток,
І всіх дарів земних достаток,
Що Бог їх прагне дати всім.

Коли б у серце страх Господній
Придбали люди в світі цім, —
Багато би з гріху безодні
Врятовані були б сьогодні.
Бо воля Божа є у тім.

ПРЕМУДРІСТЬ БОЖА

(Прит. Сол. 8:1-6)

Премудрість Божа промовляє,
Премудрість Божа закликає,
На вулицях і на майданах,
До тих, що в темряві кайданах,
І в сліпоті, і глупоті,
Блукають, мов каліки ті.
Не знають Господа Святого,
Та свого Творця і Бога:
«Аж доки вам, невіжі, люба
Буде темрява, ніч і згуба?..
Аж доки в темряві ходити
Та вчинки темряви чинити
Будете ви?
О, схаменіться!
Й до Мене широ наверніться;
Науку слухайте Мою, —
Прийміть її на радість свою.
І в Божій мудрості зростаєте,
Подяку Богові складайте;
Вас Бог буде благословляти,
Свої дари вам посилати!»

ЛЮБОВ ДО РІДНОГО КРАЮ

(За М. Вороним)

Коли ти любиш Рідний Край, —
То пам'ятай:

Не лестити, не потурати,
Не гладити по голові, —
Бо гнів Господній ти собі
На судний день будеш стягати!

Коли ти любиш Рідний Край, —
То не змовкай!

Вкажи усі гріхи й провини...
Кричи ти, уст не замикай:
«Тому в неволі є наш край,
Що йде дорогою загину!»

Коли ти любиш Рідний Край, —
Гори — палай!

Навчай з відвагою святою:
«Надія, Божії слова
Здобудуть нації права
І дні веселії, спокою!»

Коли ти любиш Рідний Край, —
Молись — благай!

Поклич до Господа в покорі,
Щоб Він наругу всю спинив
І Світлом Правди просвітив,
Господь на поміч завжди скорий!

ШУКАЙТЕ ГОСПОДА!

*«Шукайте Господа і силу Його,
шукайте тільки лице Його!»*
(Псалом 105:4).

Шукайте Господа, шукайте;
Шукайте кожен день і час!
Та знайте всі і пам'ятайте,
Що Він із неба бачить нас!

Він дивиться, куди ми йдемо,
Що чинимо в своїм житті;
Він бачить все, як ми живемо,
Йому відомі всі путі!

ВЕЛИКИЙ ГОСПОДЬ НАШ

Великий Господь наш, Небесний Владика,
Велика могутність і сила Його;
І в мудості діло Він творить велике,
Що розумом нам не збагнути всього.

Ось, небо і землю, і всяке творіння,
Покликав Він Словом Своїм до буття;
І всесвіт безмежний — Його володіння,
І в Ньому є Світло для світу й життя.

Великий і Дивний Господь наш Небесний;
Його величають небес небеса;
Співають там ангелів хори чудесні,
І славить Його невимовна краса.

Серпень, 1962.

СЛАВА ТВОРЦЕВІ

Славлю я Творця і Бога,
Славлю я Отця могого,
За любовь Його святу,
Милосердя й доброту!

Він дає мені в Христі
Всі обітниці святі...
Зі спасінням — радість, спокій,
Що я вже не самотній.

Бо брати мої і сестри,
Що в небесному реєстрі,
Є записані разом, —
Нашим Господом Христом!

Вересень, 1962.

ЛЮБОВ ДО БЛИЖНЬОГО

«Любіть один одного» (Ів. 13:34).

Любіть, любіть один одного,
Любіть, як Бог навчає нас, —
Бо Він в любові Свого Сина
Послав спасти від смерті нас!

Любіть Христовою любов'ю,
Як Він нас грішних полюбив,
Що нас божественною Кров'ю
Від суду й смерті відкупив.

О, серцем щирим, не лукавим
Один одного полюбіть;
Любов провадить нас до слави,
В любові легко й мило жити.

Любов Господь благословляє,
Дає нам радість і спокій;
Премудрістю серця сповняє,
Провадить нас в дім вічний Свій!

Лютий, 1963.

П О Д Я К А

Я вдячно згадувати буду,
Того ніколи не забуду,
Бо милосердний наш Господь.

І буду завжди прославляти,
Пісні хвали Йому співати,
Бо Милосердний є Господь.

За кожен дар для мого дому,
Що люду Він дає Свойому,
І в милості ще дасть Господь.

ЗВОДЖУ ОЧІ МОЇ...

«Свої очі я зводжу до Тебе,
що на небі сидиш!» Пс. 123:1.

Очі зводжу я до неба
Й оглядаю чудеса;
І душа моя до Тебе
Лине, Боже!.. Там краса...

Дивна, дивна, що й сказати
Я не в силі... Слів нема,
Щоб красу ту описати...
Всюди — святість лиш сама!

Що зо святістю зрівняти
Може тут, в долині цій?..
О, ніщо не зможе стати
Рівним святості Твоїй!

І Ти нею зодягаєш
Все творіння в небесах,
Славою все окриваєш;
Все тримаєш у руках.

Ти є Бог і Цар — Владика,
Ти — Господь і наш Творець;
Слава й честь Тобі велика,
О, Небесний наш Отець!

ВГАМУЙТЕСЬ, ЛЮДИ!

Вгамуйтеся, люди, і згадайте,
Що є над нами в небі Бог!..
Прийдіть до Нього і покайтеся,
Щоб вам позбутись всіх тривог.

Бо ви не маєте спокою,
Ви все в турботах і журбі;
Дорогою ідете злою,
І лихо кличете собі!

Почуйте заклик і прийдіть
Скорій до Господа Христа;
Спасіння з рук Його прийміть,
Бо кличе вас любов свята!

КРАЮ РІДНИЙ!..

(По Т. Шевченкові)

Краю рідний, краю милий,
Моя Україно!..
Зажурена, засмучена,
Убога руїно!..
Тяжка доля та неволя
На тебе упала,
І ти миру, правда щира,
Ніколи не знала.
Твої діти, мов ті квіти
У дикому полі,
Виростали, дозрівали,
Та не знали долі.
«Ой, яка тому причина?»
Ти в журбі питаєш;
Як дитина — сиротина
Плачеш та ридаш.
Годі плакати та ридати,
Марно сльози лити;
Треба добру раду мати,
Як на світі жити
Та не в мудрих світу цього
Ми її шукаймо,
А від Господа Святого
В покорі приймаймо.
Він навчить нас, як нам жити
Згідно Його волі,
Щоб нам більше не ходити
У ярмі неволі!
Краю рідний, краю милий,
Моя Батьківщино!
Навернися, покорися,
Мов тая дитина;
Бог чекає, виглядає
Віками на тебе;
Свої руки простягає
І кличе до Себе:
«Обернися ти до Мене
І прийми спасіння,
Мир, життя благословенне —
На всі покоління!»

С Х А М Е Н І Т Ь С Я !

Глузують безбожники з Божого Слова,
Їх демонський жарт, мов шакалів виття;
Кепкують вони зо святої Любови,
Як море бурхливе, — все їхнє життя.

Ні миру — спокою на їхніх дорогах;
Все гвалти і війни, руїна, грабіж;
І злидні і голод на їхніх порогах,
І пиха і гордоць «учених» невіж.

Творець наш осміяний бути не може,
І що вони сіють, те будуть і жать;
А їхня «мудрість» тут їм не допоможе, —
Ще в страхові будуть ридати і благать.

Багато в цім світі є тих, що про Бога
Неначе щось знають, що Він є Творець,
Але не бажають вернутись до Нього, —
І разом з безбожними їхній кінець.

Скорій, схаменіться на грішних дорогах
Усі ви, що Бога не хочете знати!
Чим скорше верніться в покорі до Нього, —
Він хоче усіх вас простити, не карати.

М І Й З А К Л И К

Люблю я Господа Христа, —
В Нім вся життя мого мета;
В Нім радість вічна і спокій
І ласка тут душі моїй!

Люблю я Господа за те,
Люблю ім'я Його святе;
І прославляю кожен час,
За те, що Він так любить нас.

О, полюбіть Христа усі,
Що живете ще у грісі;
Прийдіть до Нього в оцю мить,
І Він вам всі гріхи простить!

І ви прославите Його —
Навік Спасителя свого.
Не гайтеся, скорій прийдіть,
Спасіння вічне прийміть!

С Л О В О Б О Ж Е ...

Слово Боже, мова Божа,
Хто про вас не дбає,
Той не серце в своїх грудях,
Тільки камінь має.

Слово Боже, мова Божа,
Що в Святім Писанню,
Хто не любить вас читати,
Той сліпий в пізнанню.

Слово Боже, голос Божий,
Що бринить у світі,
Вас читають і приймають
Тільки Божі діти.

Світ оглух, не чує Слова,
В темряві блукає,
А для нього Божа мова
Значіння не має.

Та ще прийде та година,
Що будуть шукати,
І від моря та й до моря,
За Словом питати.

Та не знайдуть, бо не буде...
Тому — поспішайте!
Ще Бог кличе, — чуйте, люди,
І Слово приймайте!

Вересень, 1964.

Буває так і між людьми,
Що неуки ученим радять:
«Як би ви так... або, ось, як...»
І думають собі й гадають,
Що все вони найкраще знають...
Чи ж може це не так?

Грудень, 1967.

« Н Е Х А Й Б И ... »

(Аввак. 3:17-18)

Нехай би збіжжя не вродило,
І щоб сади не зацвіли;
Нехай би з болю серце нило,
На душу смуток — жаль лягли...

Я прагну йти невпинно й сміло
Крізь бурі, темряви і мли...
Щоб вірою, життям і ділом,
Свідчити людям добрим й злим.

Святу любов Отця могого,
Як Господа й Творця Святого!

Я буду в Господі радіти,
Бо Він — надія моя й щит;
Надія ж в Його Заповіті, —
Мене надія та кріпить...

Подай мені, мій Боже, сили,
Пройти у вірі крізь життя;
Провадь мене так до могили,
А потім в вічнеє буття!

Щоб я повіки вічні в небі
Співав пісні хвали для Тебе!

К О М У Г О Р Е ?..

Горе тим, що п'ють і впиваються,
Ще й соромом вихваляються;
Бо вони всі, що до одного
Вип'ють з чаші гніву Господнього!

Горе тим, що в гріху все валяються,
Зі святого Слова Божого,
В лукавстві насміхаються;
Не втекти їм від суду Господнього!

Травень, 1967.

ПЕРЕКЛАД ПІСНІ

Ти ідеш в святу вітчизну,
А чи діти при тобі?..
Діти в світі цьому гинуть,
А ти радий сам собі!

Бачу, ти сидиш в зібранні,
І спасінням радий ти;
Син без Бога, без пізнання,
Гине в світі марноти!
Мати, — чи дочка з тобою?..
О, чому не при тобі?..
Полонена марнотою, —
Стелить марну путь собі!

Матері, — ви своїх діток,
Що Господь вам дарував,
Всіх приводьте до Ісуса,
Щоб Він їх благословляв!

О, батьки, остерігайте
Від гріха своїх дітей;
До Христа їх посилайте,
Бо Він Друг для них святий!

В Е С Н О Ю

Сонце гріє, вітер віє,
Вся природа зеленіє;
Серце радість наповняє...

Радість тиха, радість славна,
Люба, мила, безугавна!..

І душа стремить до неба,
Бо Творця прославить треба;
О співай, душе, для Бога,
Сотворителя Святого!..

Співай гімни, величання,
Цілий день з самого рання;
Ніжно, любо, в насолоді,
Наче в райському городі!

СОЛОВЕЙ І ОСЕЛ

(Байка)

Одного вечора, в кущах, в діброві,
Закривши очі, соловей співав, —
Він пісню ту напам'ять знав;
А трелі відбивалися луною,
Й зникали ген, в далечині...

І трапилось, як раз тудою ішов осел...

Почув той спів і зупинився,
Нащурив вуха, прижмурився,
Він довго слухав, прислухався,
І так нарешті обізався:

«О пташко, нічого казати, —
Ти майстер добрий, щоб співати,
Та в твоїм співі є ще брак!..
Тому зроби ось так:

Як рано півень заспіває
І ку-ку-рі-ку-у-у витягає,
То й ти навчись тієї птуки,
Бо без науки, —
Далеко ти не зайдеш,
І похвали не знайдеш!»

С Е С Т Р А М

Не золотом — сріблом себе ви вкрапайте,
Не перлами з морських глибин,
А тихість — покору в серцях ви плекайте
Про ласку і святість душевну ви дбайте,
Спокус не шукайте причин.

Навчайтеся волю Господню пізнати;
Як діти, ходіть перед Ним;
Любіть ви родинне життя будувати,
Родину й суспільство життям прикрашати,
Неначе небесний, святий Божий Дім!

КОЛИ ТИ ХОЧЕШ ...

Коли ти хочеш правду знати,
Пізнай лиш Господа Христа;
Коли ти хочеш правду мати,
Прийми лиш Господа Христа!..

Коли ти хочеш в правді жити,
Навчися в Господа Христа;
Як в Правді хочеш ти ходити, —
Христос — Дорога та свята!..

Іди ти Нею без вагання,
В покорі серця ти іди;
Без мудрувань, без спотикання,
Ціле життя в Христі ходи!..

І будеш ти благословенний,
Пізнаєш радість і спокій;
Христом для вічності спасений,
Закінчив шлях ти земний свій.

Серпень, 1967.

В ВЕРТЕПІ УБОГІМ

В вертепі убогім, у яслях на сні,
Лежав Той, що з неба приніс нам спасіння.

Хто небом-землею й усім управляє,
Життям і диханням усіх наділяє, —

Від Діви родився, як те Немовлятко,
В пелени повився, як вбоге Дитячко.

Прийшов Він на землю спасіння вчинити
І двері до раю знов людям відкрити;

То ж в день цей прославмо Ісуса Христа,
Хвалу заспіваймо, як воля свята!

ЗГАДАЙМО НИНІ ІСУСА

Згадаймо всі нині Ісуса Христа,
Серця хай наповнить вам радість свята,
Бо Він народився, як те Немовля,
Щоб радість спасіння пізнала земля!

Приспів: Слава, слава, слава Богу
В небі і мир на землі!
Слава, слава,
Світло явилось в імлі!

Радіймо, що Бог нам любов Свою дав,
Що Сина Свого на землю зіслав,
Щоб ми не загинули в своїх гріхах,
А мали життя вічне на небесах!

ВЕЛИКИЙ БОГ

Великий Бог в ділах Своїх,
Могутній Він і в Слові;
Прощає грішникові гріх
В Своїй святій любові.

Мені також Він гріх простив,
Як я прийшов до Нього;
Спокоює серце наділив,
Прийняв, як сина Свого.

О, друже мій, прийди і ти,
Прийди скорій до Нього, —
Лиш в Ньому можеш ти знайти
Спасителя святого!

ДО ДРУГА

О друже, послухай Господь промовляє
До тебе сьогодні, в цей час;
Тебе Він в любові Своїй закликає,
Спасіння дороги тебе Він навчає,
Прийди ти до Нього, поки ще є час!

Душа твоя бідна сумує — страждає,
Ой нащо ж ти кривдиш її?
Спаситель спасіння тобі обіцяє,
Як сина, в любові, прийняти бажає, —
Прийди-бо до Нього скорій!

Зо страхом Господнім служим Господеві,
Радіймо з тремтінням спасінням Його;
І вірними будьмо своєму Отцеві,
Що дав нам Спасителем Сина Свого!

То ж славмо всі Сина, щоб не прогнівився,
Щоб нам не загинуть в дорозі своїй;
І гнів щоб Його на нас не загорівся,
Щоб ми не згубили блаженних надій.

Бо всі ті блаженні, що тихо надію
В житті цім на Нього одного кладуть;
Вони похитнутись в дорозі не сміють,
І сміло і певно з Ним разом ідуть.

Квітень, 1969.

ЖИТТЄВА ДОРОГА

Ми ходимо завжди не тими шляхами,
Якими ходити нам треба;
Ми ходим шляхами кривими, злими,
Що в пекло ведуть, не до неба.

Ми завжди блукаєм і того не знаєм,
І знати про те ми не хочем...
Що в нашій дорозі усі загибаєм, —
Голів тим собі не морочим.

Коротке, чи довге життя в цьому світі,
В добрі чи в недолі проходить, —
Аби були ситі, обуті й одіті,
А голод душі, — що нам шкодить ?

От так розважають і рідні люди
На своїй життєвій дорозі;
Про те і не думають, що з ними буде,
Як стануть на смерті порозі!..

Січень, 1969.

Ой, немає, ой, немає ...

Ой, немає, ой, немає
Та в цім грішнім світі,
Ані ради, ні поради,
Як нам в світі жити.

Всюди тільки зло-неправда,
Ще й задрість панує.
Нема вірності, лиш зрада
Між людьми вирує.

Всюди ллється кров рікою,
Тяжко стогнуть люди;
Отож, думаю порою,
Що то далі буде ?..

Буде горе, буде горе,
Як не схаменуться,
В цій дорозі люди впору,
В гріхах не проснуться,

Бог чекає, Бог благає,
Із довготерпінням,
Бо Він прагне, Він бажає
Дати всім спасіння.

І життя спокійне, тихе,
В радості й любові,
Щоб не було більше лиха,
Ні пролиття крові.

Замість плачу і зітханья,
Щоб пісні лунали,
І щоб ми без наріканья, —
Бога прославляли.

Р І З Д В Я Н Ї ...

I

ЯК ПРИЙШОВ ЧАС ...

Як прийшов був Божий час,
В Сині Бог відвідав нас;
Він зійшов до нас з небес,
Повний ласки і чудес!

Та найбільше з усіх чуд, —
В Сині Бог спасає люд;
Хто ж спасіння це прийняв,
Той дитям для Бога став.

Слава Богові за те!
Ім'я Його хай святе
Буде радістю для нас,
Що хвилини кожний час!

II

Х А Й Р А Д І Є !

Хай радіє вся земля, —
Спас прийшов, як Немовля;
Щоб вчинить спасіння чин, —
Народився Божий Син!
Всі народи, як один,
Заспіваймо слави гімн:

«Слава в небі, спокій тут, —
Спас прийшов спасти весь люд!»

Князя миру Бог дав нам,
Дочкам людським і синам;
І вода із Джерела
Життєдайна потекла!
Народився, щоб у Нім
Нам родитись звиш усім:

«Слава в небі, спокій тут, —
Спас прийшов спасти Свій люд!»

«КОГО І ХТО?»

(Іс. 6:8-10)

«Кого би це Мені післати,
І хто Нам піде до людей,
Ім Правду вічну сповіщати?»
Питається Господь Святий.

«Ось, я! Пішли мене! Дай силу
Уста відкрити і про те,
Що Ти звеличи, щоб міг я сміло
Казати Слово їм святе!..

А людям Ти відкриєш вуха,
Щоб чули проповідь мою;
Відкрий засліплені їх очі,
Нехай побачать путь Твою!
Щоб щирим серцем навернулись
До Тебе, Боже мій святий!..
І в праведність Твою вдягнулись,
Щоб в них засяяв Образ Твій!

ІСУС — СПАСИТЕЛЬ

Ісус Христос є мій Спаситель,
Він мій Заступник і мій Бог;
Він мій Небесний Покровитель,
І Захист від усіх тривог!

То ж, не боюся я нічого,
Коли зо мною Захист мій,
І не страхаюся нікого,
Бо в серці маю мир-спокій.

Скрізь слава хай Йому лунає
З мого серця все життя;
Його імення величає
Моя душа, моє буття!

КОЛИ ДУХ ГОВОРИТЬ

(Еф. 4:30; 1 Сол. 5:19)

Коли до тебе Дух Святий говорить,
Ти слухай пильно все;
Бо Він навчить, потішить, чи докорить;
І ласку принесе.

І нею Він збагачує безмірно
Тебе в життю твоім,
Щоб був перед Отцем нелицемірно
Ти праведним, святим.

Н О В О Р І Ч Н Е ...

В кожному році як звичайно,
Всі стараються негайно
З Новим Роком всіх вітати,
Щастя й радості бажати
І життя на довгих літ.
Тож і ми, за тим звичаєм,
Слухачів усіх вітаєм —
З Новим Роком новим щастям,
Обминуть хай вас нещастя,
В радості проживіть вік.

А також не забувать, —
Про спасіння теж подбать,
Бо Господь того бажає,
Всіх до Себе закликає,
Батько мов, Своїх дітей.

Хто ж спасіння ще не має,
Щастя й радості не знає, —
Поспішайте ви до Нього,
До Ісуса дорогого, —
Він — Спаситель ваш Святий!

Грудень, 1969.

НЕ ХВАЛІМСЯ, А СКОРІМСЯ !

Ми дуже любимо вихвалити
Себе на цілу губу,
Та лиш не хочем того знати,
Що це лиш нам на згубу.
Ми думаємо все про себе
Лиш тільки саме добре,
Що наша мудрість, аж до неба,
Та щирі ми й хоробрі.
Що ми співучі й танцюристи,
Висока в нас культура,
Хоч часто вперті й норовисті,
Й тяжка у нас натура.
В своїх думках ми самопевні,
А інших зневажаєм,
Що ми — народ є дуже древній,
Але ж, себе не знаєм.
Коли б ми вміли дослідити
Себе, як Бог навчає,
Тоді могли б ми зрозуміти,
Що правди в нас немає.
Що ми живемо всі в неправді,
Та в темряві блукаєм;
В ненависті, злості та зраді
Віки всі коротаєм.
Тому ми завжди лиш в неволі,
В чужім ярмі гаруєм;
Все виглядаєм щастя й долі, —
Потішення не чуєм.
Чи не пора для нас найвища
В дорозі цій спинитись,
Та все пильніше та найближче
До себе придивитись.
І як Господь того навчає,
Прийдемо всі до Нього, —
Бо Він в любові нас чекає,
Як батько сина свого.

НЕ ЗНАЮ, ЩО Й КАЗАТИ...

Не знаю я, що вже казати, —
Немає слів, немає сил,
Щоб людям раду добру дати,
Спасіння путь їм показати
З гріха і смерти і могил.

Не знаю я, що вже чинити,
Щоб люди спам'ятались враз:
Благати, плакати, молити,
Що треба з Богом примиритись,
Поки ласка, поки час?

Бо час біжить і проминає,
І ласка скінчиться колись.
Але, ще поки Бог чекає,
Ми неспасених закликаєм:
«Прийдіть! Спасіння дасть Христос!»

ГОСПОДЬ І ЛЮДИ...

Господь споглядає з високого неба
І бачить усіх нас тут, людських дітей;
Він бачить нас з вами, кому чого треба,
І кожному хоче подати дар Свій.

Лиш люди не знають Його пілкування,
І не розуміють святую любов,
Тому тільки чути одні нарікання,
Тому все рікою тече людська кров.

Коли б ви пізнали, коли б зрозуміли
Ту Правду, яка лиш у Господа є;
Коли б прийняти її захотіли,
У серце тривожне своє, —

Тоді б свої очі звернули до Бога,
В покорі й молитві відкрили б уста, —
Він всім допоможе з Престолу Свогого,
Бо в цьому є воля Господня свята.

І в радості вічній подяка й хваління
Лунали б до неба із людських грудей,
А з неба би спокій і благословіння
Спливали б безмірно на людських дітей.

« Михея 7:7 »

Я завжди буду споглядати
На Господа могого,
На Нього буду лиш чекати,
В потребі кожній прибігати,
Бо Він спасе від злого.

У світі всюди — зло, спокуса,
Неправда й гріх панує;
Тому я завжди до Ісуса
Спішу й тоді вже не боюся,
Бо Він мене рятує.

Не тільки це, Він захищає
Від ворога усюди,
І завжди поміч посилає,
Своїм добром благословляє,
І я в нужді не буду.

Йому подяку я складаю
За ласку-дар багатий;
Пісні хвали Йому співаю,
В душі і серці звеличаю,
І буду прославляти.

ХАЙ БУРЯ ЛЮТУЄ

Хай буря лютує і вітер реве;
Хай хвилі життєві, як гори встають;
Хай вітер шалений все нищить і рве,
Кругом нас одна лиш шаленная лють, —

Ти стій, на тім місці, де Бог наказав
І віри коріння все глибше пускай;
Проси, щоб Він мужності й сил тобі дав,
Щоб ти не знеміг і не впав у відчай.

Будь вірний в служінні Йому до кінця, —
В свій час ти одержиш навки вінця.

ДАРЕМНО

Даремно плакати, ридати,
Даремно сльози проливати,
Хоч ти любовію палаєш,
Спокою й радості бажаєш
Для свого рідного народу.

Бо ти тоді його не «любиш»,
А тільки нерозумно губиш
Його в твому потуранню,
В причин його біди незнанню, —
Цим чиниш ти йому лиш шкоду.

Ти мусиш знати зла причини
Від початку і аж до нині,
В якому наш народ лежить!
І перед ним те не ховати,
Щосили всім про те кричати,
Та не вмовкати ні на мить!

Чи будуть слухать, чи не будуть,
Про те нехай Господь лиш судить,
А ти їм говори всю правду,
Щоб стали на святій дорозі
Й шукали Правди тільки в Бозі,
Та слухали Його лиш раду.

Тоді і плакати не треба,
Бо Бог на нас спогляне з неба,
Щоб мир і спокій нам подати,
Добром всіляким наділяти.

І з наших уст нехай від нині
Хваління Богові полине!

ХАЙ РАДІЄ!

Хай небо радіє, земля хай співає,
Хай всяке творіння Творця величає!
Бо Він Всемогутній Господь і Владика,
Для слави Своєї створив чоловіка!

НОВА ПІСНЯ

Заспіваймо Господеві
Хвалу імені Його,
Як Великому Творцеві
Неба й Всесвіту всього!

Хай земля Йому співає,
Як співають небеса;
Хай хваління гимн лунає
За Його всі чудеса!..

Він — Господь великий, дивний;
В Ньому велич, красота;
Він в трьох Іпостасях рівний,
Звершена Любов свята!

Всемогутній і всесильний
Він в творінню і чинах;
Всюдисупчий, непомильний
У святых Своих ділах.

Він є Цар понад царями;
Все творіння є Його;
І Він завжди всюди з нами, —
То ж, радіймо ми з того!

І хвалу Йому співаймо
Кожний день і кожний час;
В піснях нових звеличаймо,
Він за це прославить нас!

« Пр. Сол. 24:15 »

Безбожний лихо затіває,
В лукавстві пастку наставляє, —
Щоб праведних ловити;

Хоч праведник сім раз спіткнеться,
Господь йому порадить
Устати і ходити.

Безбожні ж, як один, загинуть, —
В раю не будуть жити.

ПРИЙДІТЬ, ЗАСПІВАЙМО!

Прийдіть всі вірні, — заспіваймо
Хвалу для Господа Творця;
І славу й честь Йому віддаймо, —
Прославмо нашого Отця!

Бо Він достойний честі й слави
За все те, що Він нам явив,
Що був до нас такий ласкавий, —
Нас дітьми Божими вчинив.

Нехай наш спів хвали лунає
І лине гон, аж до небес;
Там слава Божа вічно сяє,
Де Сам Господь, Він Бог чудес!

Ч О М У ?

Чому так трудно є звіщати
Любов Христову в світі цім?..
Чому так трудно показати
Спасіння Божого нам всім?..

Чому так люди уникають
Від тих, хто правду каже їм?
Чому і чути не бажають
Про те, що треба знати всім?

Готові люди й завжди скорі,
Щоб слухати про це і те;
Але немає в них покори,
Щоб слухать Писання Святе.

Тому для них ця Правда Божа
Не є цікава, а нудна;
Про неї слухати не можуть,
Про неї мова їм тяжка.

Тому в неправді проживають,
Марнують у неправді вік;
У злі і війнах люди гинуть,
Утратив Бога — чоловік!

ДЖЕРЕЛО ЖАХЛИВЕ

Джерело крові прорвалося,
І тече мов без кінця;
Хоч давно на світі сталася
Між людьми подія ця.

Й напоює бідну землю,
Страшний щоб родила «плід», —
Тому нищить злий диявол
В братовбивстві людський рід.

Море крові пролилося,
Й далі летється без кінця;
Ой, коли б то вже спинилася
Між людьми різня оця!

Ой, коли б уже на світі
Божий мир запанував!
Ой, коли б ми вже, як діти,
Мали Божую любов?

Щоб любить бажати брата,
Щоб єдино всі були;
Вчитись згоду завжди мати, —
Мирно всі в житті ішли.

Так, як Бог того бажає
На це Його воля є;
Як Він Словом нас навчає, —
В Царство приведе Своє.

Урятуй нас, милий Боже,
Щоб не згинув рід людський;
Бо ніхто нам не допоможе,
Тільки Ти, Господь Святий!

ЩАСЛИВИЙ Я

Щасливий я, що Бог мені відкрився,
Щасливий я, що Він мене навчає
Пізнати любов, якою Він спасає
Мене з гріха; також, усиновляє,
Щоб я про будучність вже не журився;
Щасливий я, щасливий я!

Ч А Р К А

Чарка зло на світі робить,
Горе з нею жити,
 Бо усякої хвороби
 Може наділити...
Небезпечна вона є
Вдома, чи в дорозі,
 Як хто чарку завжди п'є
 Та ще й на морозі...
Вона ніби зігриває
Підкріплює силу,
 Але згодом присипляє
 І жене в могилу.
Чарка пристрасть викликає,
До гріху всіх пхає;
 Через неї горе й клопіт
 Люд наш рідний має.
Скільки є родин розбитих,
Господарств в руїні;
 Скільки і голів побитих,
 В чарці зле насіння.
Скільки є жінок нещасних
І дітей голодних;
 Смерть приходить передчасно,
 Лиха чарка плодить.
То ж, покиньте, добрі люди,
Чарку вихваляти,
 Тоді краще в світі буде
 Жити — проживати!..
Та й вином ви не впивайтесь,
Бо розпуста в ньому, —
 Духом Правди наповняйтесь,
 Що в Письмі Святому!
Серце ваше буде щиро
 Богові співати,
А Він буде через міру
 Вас благословляти!

УВАЖАЙТЕ, БОЖІ ДІТИ!

Уважайте, Божі діти, —
Беззаконня в цьому світі,
Мов бур'ян воно зростає,
На людей все налягає.

А людство, немов не бачить;
Мов осліпло, чи ледаче,
Щоб пізнати, як події
Наближаються страшні...

Будьте мудрі і розважні,
В боротьбі зі злом відважні,
Щоб воно вас не торкнулось,
Щоб ви потім не жажнулись!

Тверезіться, будьте мужні,
Тихі-мирні, щирі, дружні;
Йдіть вперед, вперед до бою
Під Христовою рукою;
 З беззаконням ви змагайтесь,
 Зло добром перемагайте!

Стійте кріпко в святій вірі,
У покорі і в довір'ї,
Що Христос є завжди з вами;
Що ж вам зроблять пекла брами?

І старайтесь для Бога
Врятувати душі вбогі,
Щоб вони в гріхах не спали,
А спасіння путь пізнали.
 І прославили Творця,
 Свого вічного Отця!

Т А Й Н А

Велика тайна і свята,
Яка говорить про Христа;
Яка в цім світі ще бринить,
Щоб Правді всіх людей навчить.

Коли б скоріше люди всі
Побачили себе в гріхах,
Вони провадять лиш до сліз,
Туди, де радості нема,
Де вічна темрява й тюрма!

Коли б цю тайну приймали, —
В Христі Спасителя знайшли;
І радість мали б у серцях,
Пісні хвали в своїх устах;
Співали б, славили Творця,
Як свого любого Отця!

ЧИ ТО НЕ ХАОС?

Тільки плани, тільки мрії,
Але дійсність та сама;
Розбиваються надії,
І лякають світ події,
Але виходу нема!

І хоч світ спішить, змагає
До незнаної мети,
Та ніхто того не знає,
Ні уяви він не має,
Як, куди й чого іти?

Без розумного задуму,
Так, наосліп, люди йдуть,
Повно крику, досить шуму,
Критики, зневаги, глуму, —
У загибель ота путь.

І не в силі зупинитись
На загибельній путі, —
Зміркувати, роздивитись,
Розпитати і навчитись —
Де дороги ті святі.

Де Дорога Правди й Волі,
Щоб лиш нею всім іти,
Щоб не бути у неволі,
Кращої діждатись долі,
Щоб спокій серцям знайти.

ЩО СКАЖЕШ ТИ?

Що скажеш ти, коли Господь покличе;
Що скажеш ти, що скажеш ти?
Перед Його предстанеш ти обличчя;
Що скажеш ти, що скажеш ти?

Чи думав ти коли про це, мій друже;
Чи думав ти, чи думав ти?
Коли в страху тремтіти будеш дуже, —
Чи думав ти, чи думав ти?

Та пам'ятай, що буде вже запізно,
Бо час минув, бо час минув,
Коли Христос тебе так кликав ніжно,
Уваги ти на клич той не звернув!

Ти завжди нехтував Його любов'ю;
Ти зневажав, ти зневажав!
І жертву, скроплену святою кров'ю,
Ти потоптав, ти потоптав!

Тому я кличу, — ой, опам'ятайся,
Прийди бо до Христа, лиш до Христа;
В покорі серця перед Ним покайся,
Тебе спасе Його любов свята!

«О, ГОСПОДИ БОЖЕ!..»

О, Господи Боже, Спасителю наш,
Споглянь Ти щодня і нічю на нас;
Прости нам провини, обмий, осяти,
Зміцни в силі Духа, любов дай нам Ти!

Наповни Ти нею вщерть наші серця,
Найперше до Тебе, як Бога Творця,
І Сина твого Ісуса Христа,
Нехай запалає любов в нас свята.

І Духа Святого, Якого Ти дав,
Щоб Слова Твого нас пильно навчав;
І нас зберігай від всілякого зла,
Нехай не покрие ворожа нас мла;

І Світлом небесним нам стежку осяй,
Рукою Своєю провадь нас в Твій Край!

Р О З Д У М И
(Псалом 33)

Хай праведні в Господі Бозі радіють,
Хай щирі співають хваління псалми;
На Нього-бо праведні мають надію,
Бо Він їх кличе Своїми дітьми.

Тому, пісню нову Христу заспіваймо,
Яку Він нам в наші серця вже вложив;
На гусях, на арфі, органах заграймо,
В небесні вишини хай лине наш спів!

Бо праве і сильне є Слово Господнє;
Великі діла в Слові й силі Його;
Великий Творець Він впочатку й сьогодні
Небес і небесного царства всього.

Сказав Він і сталось, звелів Він і сталось,
І Словом покликав усе до буття;
І Слово Його на творіння проллялось,
І мудре творіння тримає життя.

Тому, ой народи, Його величайте,
Бо Він є достойний наш Бог і Творець;
І шану й поклін всі належно віддайте,
Бо Він — милосердний Небесний Отець!

П О К А Й Т Е С Ь!

Покайтесь! Покайтесь! Покайтесь!
Скоріше прийдіть до Христа,
В гріхах своїх щиро признайтесь, —
Любов вас пригорне свята!

Він руки до вас простягає, —
Сніпійте, доки ласки ще час;
Простити Він грішних бажає,
Христос приголубить всіх вас!

Покайтесь! Покайтесь! Покайтесь!
Не нехтуйте ласки Його;
Скорій до Христа поспішайте,
Прийдіть бо до Спаси свого!

Покайтесь! Покайтесь! Покайтесь!
Усі, як один, чим скорій,
І радість спасіння приймайте,
Яку вам дає Бог святий!

Бо час, як стріла пролітає,
Не вернутися ваші літа, —
Тепер, доки голос лунає,
Прийдіть до Ісуса Христа!

РОЗДУМИ

(Об'явл. 3 г.)

Придбай ти золото небесне,
В одежу правди зодягнись,
Купи на очі масть чудесну
І нею очі намасти.

Щоб ти прозрів і добре бачив,
Того бо потребуєш ти;
І що тобі Господь призначив,
Щоб ти скоріше міг знайти.

Кого люблю Я, то й караю, —
Будь ревний і покайся ти;
Я в двері стукаю й чекаю, —
Скоріше бо Мене впусти...

І сядем разом коло столу,
Вечерю будем споживать;
Про вічну, буде мова, долю,
Буду тебе благословлять...

Перемагай, щоб на престолі
Зі Мною разом ти сидів,
Як Я також, в Отцівській волі,
Все перемиг, і з Ним там сів...

То ж, слухай добре твоїм вухом,
Що Дух говорить всім церквам;
І будь покірний в твоїм серці,
Тобі вінця і слави дам.

ДЕНЬ ЗА ДНЕМ...

День за днем біжить, минає,
У невідоме втікає,
Переходить в небуття...

Старіємось ми, слабієм,
Силами не володієм,
І кінчається життя.

Та в Христі ми не сумуєм,
Бо у вічний світ мандруєм,
День там вічний, без кінця...

Де ні старість, ні безсилля,
Ні недуга, ні могила, —
Там не знана доля ця...

Доля наша — мир, блаженство
В славі Господа Отця.

В САДУ ГЕФСИМАНСЬКИМ

В саду Гефсиманським, в тяжкій боротьбі,
Життя Моє все Я призначив тобі;
Щоб кару понести за твої гріхи,
Щоб ти був спасений на вічні віки...

Тому Я на Себе гріхи твої взяв,
Страждання і муки за них Я прийняв;
На гору Голгофу твій хрест Я поніс,
І там Я на ньому, прибитий, повис...

Я смерті вкисив, щоб ти вже не вмирав;
Воскреснувши з гробу, — життя тобі дав...
То — чи ж розумієш ти Жертву Мою,
Для того, щоб ти був навіки в раю?

Прийми-бо її, як Мій дар і радій,
Що будеш віками ти в славі Моїй!

ТРУДНО ЛЮДЯМ ДОГОДИТИ

Трудно людям догодити,
Ой, трудніше, ніж косити, —
Бо махнеш раз — два косою,
Стелиш покіс за собою...

І, хоч піт з чола стікає,
Все покосів прибуває;
Трохи труду, поту й диво —
Бо вже скошена вся нива!

Не так люди, як та нива, —
Душа людська вередлива;
Чоловік і сам не знає,
Що його душа бажає:

Або цього, або того,
Як не свого — то чужого...
То добро за зло вважає,
Або зле за добре має.

Правду за байки приймає,
А байки за правду має...
І не знаєш, як почати,
Що чинити, що казати.

Як тим людям догодити,
Щоб могли порозуміти?
Що собі мають бажати,
Як про душу мають дбати...

Найтрудніше — це сказати,
Божу правду сповіщати;
Мова ця їм не по-серцю,
Так, немов полин, ще й з перцем.

Вони вуха затуляють,
Христа в серце не впускають;
Проте, браття, не спиняймося,
Людам правду сповіщаймо!

ГОСПОДЬ ГОВОРИТЬ...

Господь всемогутній з високого неба
Говорить з любов'ю до людських синів;
Він знає, яку вони мають потребу, —
Щоб слухати голос Його мудрих слів.

Щоб волю Його люди всі зрозуміли,
І волі Його всі корились, як слід;
Життя це земне щоб прожити уміли,
На славу Творцеві, приносили плід.

Та люди не слухають голосу Бога,
Своею дорогою далі ідуть, —
Тому всюди в світі велика тривога,
Та лиха й біди тягарі всі несуть.

Отак, ой, мільйони життя проживають,
Без правди, без Бога, без ради Його;
У темряві вічній вони загибають,
І наче вві сні не свідомі того.

Бо мудрості з неба вони не пізнали;
Ім розум диявола залутав цілком;
Щоб вічно в неправді життя все блукали,
І ніяк розлучитись не можуть з гріхом.

Господь в небесах все те бачить і знає,
І прагне нам поміч подати всяк-час;
Бо Він у великій любові бажає
Для слави Своєї спасати всіх нас.

Ой, люди, до Нього скорій поспішаймо,
Не гайтесь, чим скорше ходім!
Спасіння від засуду в вірі приймаймо,
І Він нас введе у небесний Свій дім!

« Псалом 111:1 »

Щирим серцем прославляю
Тебе, Господа Творця,
Відколи Тебе я знаю,
Як Небесного Отця!

І велику радість маю,
Що мені відкрився Ти;
Я хвалу Тобі співаю,
Бо Ти Бог, Творець Святий.
На діла Твої дивлюся,
Пізнаю Тебе щораз;
Бо і в постаті Ісуса
На землі відвідав нас.
Ти величністю й красою
Зодягнувся в небесах;
І Могутністю святою
Твориш дивні чудеса.
А найбільше Твоє чудо, —
Це свята Твоя Любов;
Я ніколи не забуду
Сина Твого Святу Кров,
Яку Він проляв за мене
На Голгофському хресті,
Щоб від засуду спасений
Я прийшов в оселі ті,
Що в небесній тій Країні
Приготовив Ти для нас,
Як Твоїй святій родині,
Яку Ти від смерті спас.
То ж я славлю Тебе, Боже,
Ти наш Бог непереможний!
І любов із мого серця
Нехай лине слава ця!

ТРЕБА ЗНАТИ...

Це треба всім вам добре знати,
Що від загибелі спасати,
Нас може тільки Божий Син!

Бо тільки Він є наш Спаситель
І Він небесний Покровитель,
Що має владу цю лиш Він!

Тому, приходьте лиш до Нього,
Як до Спасителя свого,
Приходьте просто як ви є...

Бо лиш Він гріхи прощає,
В одержу святості вдягає
Насліддя вічнеє дає!

Щоб вічне ми блаженство мали,
І Бога вічно прославляли,
Небесного свого Отця;

Бог нас впровадить в Свою славу,
В Свою небесную державу,
І дасть нам славного вінця.

У СВІТІ ЦІМ...

На світі цім, неначе в пеклі,
Кипить, клекоче і димить;
А люди злі, лихі, запеклі,
Не знають миру ні-на-мить.

Усе лиш війни та руїна,
Гуляє смерть по цій землі;
І потирають тільки руки,
Бо тішаться демони злі...

Радіє сатана — наш ворог,
Що люди у загибель йдуть;
Тому охоче, нижче й нижче,
Він нахилил їх на цю путь.

Ой, люди, люди! Зупиніться!
Куди так сильно біжите?
Відкрийте очі, придивіться,
Погляньте лиш, куди йдете?

Зверніть з загибелі дороги,
Невже, вам любо загибать?
Верніться ви скорій до Бога, —
Він хоче вам спасіння дати!

Він радість-щастя вготував вам,
Прийміть його як Божий дар;
Його дає в Своїй любові
Господь наш Бог, Небесний Цар!

О С І Н Ь...

Вітер віє — завиває,
Смуток в душу налягає;
Серце туга полонила,
Мов якась незнана сила...

Осінь плаче і голосить,
Роспустивши мокрі коси;
Вся промокла, невесела,
Зажурились міста й села.

Так на старість тим буває,
Хто Спасителя не знає —
Стогне, охає, зітхає,
Кінця днів своїх чекає...

Без променів, без надії,
Проминуть години тії;
А як осінь мороз зв'яже, —
Не один так смертю ляже.

Тільки тих, хто Бога знає,
Їх нічого не злякає;
Старість їх — благословенна,
І душа навик спасена.

Вони Бога прославляють,
Слави вічної чекають.

КРОВ ХРИСТА

О, кров Христова! Кров Христова!
Вона безцінна і свята;
Та кров Нового Заповіту,
Ісусом на хресті пролита...

Вона нас грішних обмиває,
Вона від смерті нас спасає;
Споріднює з святим Творцем,
Небесним Богом і Отцем.

І в тій святій Христовій Крові
Вся суть Господньої любові,
Яку з'явив, щоб світ спасти,
Небесний наш Отець Святий.

Хто кров Христову зневажає,
Той суд на себе накликає,
То ж пам'ятайте це усі,
Якщо блукаєте в грісі!

Прийдіть в покорі до Христа,
І вас обмиє кров свята;
Щоб білі ви були, як сніг,
Й не панував над вами гріх;

А щоб життя ви вічне мали,
І вічно Бога прославляли,
В Ісусі Господі Христі, —
На вашій життєвій путі.

НИВА ГОСПОДНЯ

Розкинулась широко нива Господня,
І всюди лиш праця, — святий для нас труд;
Було так колись, так є і сьогодні, —
Так мало до праці на ниву цю йдуть...

А нива дозріла, вже хилиться колос,
І треба жєнців і жєнців і жєнців;
Нас кличе до праці Господаря Голос:
О друзі, до праці, бо час вже наспів!

Працюймо, працюймо, бо час проминає;
Сміліше, щиріше, до праці спішіть,
Нехай бо ніхто з вас не знемагає,
І не відстає ні на крок, ні на мить!

Господар усім нагороду призначив,
Як скінчиться праця, завершиться труд;
Ніхто ще чув і ніхто ще не бачив,
Яку нагороду жєнцям цим дадуть...

Ой, буде те свято велике, велике;
І буде там радість, і буде там спів;
Не день і не два, а по-вічній-віки;
Сказати про неї — бракує нам слів!

То ж, нумо, до праці, брати, і ви сестри,
Господар чекає, ідїм, доки день;
Бо треба все жниво зібрати і звезти,
Співаючи Богу хваління пісень!

КРАСА ТВОРІННЯ

(Екк. 3:11)

Як гарно все на цьому світі
На початку Бог сотворив,
І щоб могли все розуміти,
Він світло в душу людям влив.
Лиш люди того не пізнали
Від початку і до кінця,
Тому, що мудрості не мали,
Яка походить від Отця.
Тому в незнанні заблудились
І блудять так цілі віки;
Від Бога і Творця відбились,
Живуть у темряві, в імлі.
Ідуть дорогою лихою,
Якою сатана веде,
Тому-то в світі цїм спокою
Нема ніколи і нігде.
Бо спокій лиш в Христі Ісусі, —
В Нїм щастя, радість, благодать;
Прийти ж до Нього мусять люди
Щоб ці дари Його прийняти.
Тоді лиш зможемо пізнати
Красу творіння Божих рук;
І славу й честь Йому складати,
І дід, і батько, син, онук.
І з роду в рід так научати,
Любити Господа Творця.
Від Нього мудрість дивну мати,
Як від Небесного Отця!
Наш Бог є Світло, — просвітити
Він прагне щиро нас усіх;
Щоб тайну волі нам відкрити
І ввести в Край блаженства — втіх.
Як гарно все на цьому світі
Господь Премудрий наш створив,
Щоб радість мали Божі діти,
Щоб люд щасливо й мирно жив!

ЗАСЛІПЛЕННІСТЬ...

Зла ненависть очі
Людам засліплює,
Хочуть, чи не хочуть, —
Їх в загибель пхає...

І брат з рідним братом
Тяжко ворогує, —
Гірше злого ката,
В горю не рятує.

Батько проти сина,
Син супроти тата,
Рідная дитина,
Батькові — за ката!

От таке-то, люди,
Діється в цім світі;
А що далі буде, —
Нігде правди діти...

Треба все сказати
Так, щоб всі почули,
І не замовкати,
Правду щоб збагнули.

Вони отак чинять,
Бо не знають Бога;
Їх ніхто не спинить, —
В пекло їх дорога!..

Хто ж на те готовий,
Щоб звіщати людям
Святе Боже Слово
І Любові Чудо?

Ідїть, сповіщайте
Радісну Новину,
Правду всім свіщайте,
Щоб народ не згинув!

Бо Господь чекає
В любові й з терпінням,
Руки простягає
Для благословіння!

ТИ Є ТОЙ БОГ

(Псалом 77:14)

Ти є той Бог, що завжди й всюди,
На кожнім місці, кожен час,
Твориш діла і твориш чуда,
Не ради Себе, а для нас...

Ти хочеш, щоб ми всі пізнали
Тебе, як Господа й Творця,
І щоб хвалу Тобі складали,
Як для Небесного Отця.

Ти хочеш нас благословляти,
І руку щедрю Твою,
Для нас в любові простягати,
Щоб ми жили, немов в раю!

Ти є той Бог, що нас спасаєш
З гріха й загибелі — в життя;
Ти є той Бог, що воскресяєш
Зі смерти в вічне буття.

Нехай Тобі хвала лунає,
Хай славить кожен чоловік;
Хай все творіння величає
Тебе і нині і повік!

« Псалом 31:14 »

Я на Тебе все вповаю,
Господи Святий;
Я до Тебе любов маю,
Бо Ти Бог є мій!
Ти є мій Отець Небесний, —
Я — дитя Твоє;
Як лиш я в Христі воскреснув, —
Все з Тобою є!
І повік з Тобою буду
В славі, в небесах;
О, яке ж, яке ж то чудо!
Аж проймає страх!
Та на Тебе я вповаю,
Господи Святий;
Я до Тебе любов маю,
Бо Ти Бог є мій!

К Р І П І Т Ь С Я !

Кріпиться брати мої й сестри,
У цьому земному житті;
Наляжте міцніше на весла,
Пливучи в оселі святі!

Приспів: Вже скоро скінчиться ця путь,
І горе все лишиться тут;
В оселі ми ввійдемо ті,
Де нас вже чекають святі!

Хоч хвилі високі й жорстокі
Ваш кидають човен і б'ють,
І вам скрізь безодні глибокі
Непевна проложена путь.

Навколо вас мгла і тумани,
Вітри лиш шалені ревуть;
І бурі — лихі гурагани,
І всюди лиш демонів лють.

Та світло Христове вам сяє,
Освітчує в темряві шлях;
Вже пристань вас тиха чекає,
В оселях святих, в небесах!

Н Е З А В Ж Д И !

Чи буде завжди неправда
В світі панувати?
І чи завжди святу Правду
Буде зневажати.

Прийде час, що Правда буде
Неправду судити;
Будуть радість мати люди, —
Буде краще жити...

Запанує Правда в світі,
Буде мир і спокій;
Будуть жити людські діти
В вільності широкій...

Будуть в радості співати
Богові на славу;
Будуть Бога вихваляти
За Його Державу.

Л Ю Б О В ...

Любов, — святе, велике діло,
Любов є вища над усе;
Любов нехай би в нас горіла, —
Любов лиш радість нам несе...

Любов дає довготерпіння,
Любов навчає нас щедрот;
Любов — причина є спасіння,
Любов — рятунок від турбот...

Любов є повна милосердя,
Любов — джерело доброти;
Любов не знає пересердя,
Любов не любить глузоти...

Любов від задрости далека,
Любов не пишна, не гнівна;
Любов усьому вірить легко,
Любов — надія нам одна...

Любов ніколи не зникає,
Любов є вічна, як Бог Сам;
Любов початок в Бозі має,
Любов цю Бог дає і нам.

С Л У Х А Й , Д Р У Ж Е ! ..

Слухай добре, грішний друже, —
Гріх не спить, не будь байдужий,
Бо навіки згинеш ти!..
Пробудись, опам'ятайся,
До Ісуса поспішай-бо,
Хоче Він Тебе спасти!

О, прийди, прийди, не гайся,
І в гріхах твоїх признайся, —
Він тобі гріхи простить!
Як не прийдеш втратиш ласку,
Її втратити не тяжко,
І не знайдеш її ввік!..

Ще раз кличу: Поспішися
До Ісуса прихилися,
І ти будеш — чоловік!

Буду щиро прославляти
Тебе Господа Христа;
Буду людям сповіщати,
Що любов Твоя свята.

Всіх спасася, хто лиш прийме
Твій святий спасіння дар;
Ти гріхи всі з нього здіймеш,
Як Спаситель наш і Цар.

Хай усі люди почують,
І до Тебе поспішать,
Щоб пізнати любов святую —
Пресвятую благодать!

І в серцях хай радість мають
Всі життя свого дні;
І Тебе хай прославляють...
Поможи, Христе й мені!

МИНАЮТЬ ДНІ...

Минають дні тяжкі, сумні,
В темряві, бурі і в огні;
Кругом гримить, і ні на мить
Не втихнуть війни на землі...
Не знаєм хто, коли, кого,
Візьме за ворога свого;
І нападе, як той шуляк,
На бідну пташку десь в горах...
Таке-то діється в цей час,
В безвихідність становить нас.
І що чинить в тяжку цю мить?
І де рятунок той купить?
Ніхто й нігде тут не знайде,
Якщо до Бога не прийде!
Він може дати цю благодать,
Тоді лиш спокій — буде мир,
Ідімо ж всі, що не в грісі,
Скорій до Нього, поки час, —
Бо тільки Він врятує нас!

О Р Е Л...

Тужить, тужить орел сизий
По своїй країні, —
Там панує ворог хижий,
І гніздо в руїні.

Гей! Розправив би я крила,
Хоч би в цю хвилину,
Та ослабла моя сила,
Що й з місця не здвигну!..

Ой, послухай, орле — друже, —
Лиши смуток — тугу,
Я пораджу тобі може
Батьківщину другу.

Підними ти вгору очі,
В простори небесні, —
Серед дня і серед ночі
Краї там чудесні!

Там Творець вже приготував
Дивну Країну,
І дає нам всім в любові
Вічну Батьківщину!

Я ЛЮБЛЮ ІСУСА...

Я люблю Ісуса, я люблю Христа, —
За мене проллялась Його кров свята;
Мене Він від смерти навек відкупив,
І Божим дітям Він мене учинив!

Тому я радію і славлю Його, —
Мене-бо прийняв Він до Царства Свого;
І свій я для Бога, мешканець небес, —
Я є горожанин Країни чудес!..

Мені це вчинив мій Спаситель Ісус,
Тому маю радість і Нем я хвалюсь;
Його прославляю, Його я люблю;
Йому виливаю всю душу мою!..

О любий Ісусе, прийми цей мій дар,
Бо Ти мій Спаситель, Господь і мій Цар!

З М І С Т

1. Молитва	9
2. Лину я до Бога	10
3. Колись і тепер	10
4. Заклик	11
5. Радість Воскресіння	11
6. Уздоровлення двох сліпих	12
7. Пісня хваління	13
8. Воскрес Христос	14
9. «Співай хваління гимн новий!»	14
10. Втихомирення бурі на морі	15
11. Прозри, народе!..	16
12. Господь кличе	17
13. Лунай, моя пісне...	18
14. До Божих висот...	18
15. Книга Бога в мене є...	19
16. Пісня любові	19
17. Пісня благання	20
18. Чи чуєш ти, брате...	21
19. Я думками лину...	21
20. Вперед!..	22
21. Заклик	22
22. Остерезення	23
23. Поклик	24
24. Дума	24
25. За що?	25
26. Лиш до Тебе	26
27. Псалом	26
28. Мій плач і молитва	27
29. Молитва	28
30. Коли з любов'ю споглядаю...	29
31. Як туга на серці...	29
32. Минуле і будуче	30
33. «Пізнайте правду...»	30
34. Докір в любові	31
35. «Негідний я раб»	32
36. Подяка за спасіння	32
37. До невіруючих моє слово	33
38. Слово Боже	34
39. Щире визнання	35
40. Люди, схаменіться!..	35
41. « Юда »	36

42. Чорна хмара наступила	38
43. Пісня подяки	38
44. Коли б пізнали люди правду...	39
45. Добра порада	40
46. Молитва признання	41
47. Проповідь — поема	42
48. Гей, стороже!	44
49. Коли	44
50. Чому нарікає людина?	45
51. Як в світі праведні панують...	45
52. « 1 Ів. 2:8 »	46
53. Чого я плачу?	47
54. Живе мій Спаситель	47
55. Хто ти?	48
56. О, слухайте люди...	49
57. В кого?..	50
58. Пісня Богові	51
59. Безбожникам	52
60. В духовній темряві	53
61. Від загибелі до життя	54
62. (Матв. 26:41)	55
63. « Мар. 8:38 »	55
64. Що ж є людина?	56
65. Туга дітей Божих	57
66. Вір в Бога і Богові	58
67. Величання	58
68. Хто хоче слухати — слухай!	59
69. « Із Псалма 15-го »	59
70. Сіяч	60
71. « Мат. 11:12 »	60
72. Псалом хваління	61
73. На зустріч Господню	61
74. Клич, щоб навернулись!	62
75. « Ісаї 5:20-21 »	62
76. Не хвались	63
77. Моя ліра	63
78. Навчися від Бога	64
79. « Ів. 1:3-5 »	64
80. Нехай я плачу...	65
81. Сліпий лірник	66
82. Молитва за ближніх	67
83. А тепер?..	68
84. Радість спасіння	68

85. Вірний Бог	68
86. Радій, душе моя	69
87. Мій Христос	69
88. Люблю я звіщати	70
89. Переспіви	71
90. Моя сповідь	72
91. Любий Христос	73
92. Люблю я Христа	73
93. Дух Євангельський живе	74
94. «Все моє — Твоє!»	74
95. Помилуй нас, Боже!	75
96. « Псалом 18:1-2 »	75
97. Величність Божа і я	76
98. Нехай ^{схває} схває « Ісай 12:2 »	77
100. « Псалом 96:1-3 »	78
101. Коли б у серці страх Господній	78
102. Премудрість Божа	79
103. Любов до рідного краю	79
104. Шукайте Господа!	80
105. Великий Господь наш	80
106. Слава Творцеві	81
107. Любов до ближнього	81
108. Подяка	82
109. Зводжу очі мої...	82
110. Краю рідний!	83
111. Схаменіться!	84
112. Мій заклик	85
113. Слово Боже	85
114. «Нехай би...»	86
115. Кому горе?..	87
116. Переклад пісні	87
117. Весною	88
118. Соловей і осел (байка)	88
119. Сестрам	89
120. Коли ти хочеш...	89
121. В вертепі убогім	90
122. Згадаймо нині Ісуса	90
123. Великий Бог	91
124. До друга	91
125. « Псалом 2:11-12 »	91
126. Життєва дорога	92
127. Ой, немає, ой, немає...	92
	93

128. Різдвяне...	94
129. «Кого і хто?»	95
130. Ісус — Спаситель	95
131. Коли Дух говорить	96
132. Новорічне	96
133. Не хвалімся, а скорімся!	97
134. Не знаю, що й казати...	98
135. Господь і люди	98
136. « Міхея 7:7 »	99
137. Хай буря лютує	99
138. Даремно	100
139. Хай радіє!	100
140. Нова пісня	101
141. « Прип. Сол. 24:15 »	101
142. Прийдіть, заспіваймо!	102
143. Чому?	102
144. Джерело жахливе	103
145. Щасливий я	103
146. Чарка	104
147. Уважайте, Божі діти!	105
148. Тайна	105
149. Чи то не хаос?	106
150. Що скажеш ти?	107
151. «О, Господи Боже!..»	107
152. Роздуми	108
153. Покайтесь!	108
154. Роздуми	109
155. День за днем...	110
156. В саду Гефсиманським	110
157. Трудно людям догодити	111
158. Господь говорить...	112
159. «Псалом 111:1»	112
160. Треба знайти...	113
161. У світі цім...	114
162. Осінь...	115
163. Кров Христа	115
164. Нива Господня	116
165. Краса творіння	117
166. Засліпленність...	118
167. Ти є той Бог	119
168. «Псалом 31:14»	119
169. Кріпиться!	120
170. Не завжди!	120

171. Любов...	121
172. Слухай, друже!..	121
173. «Псалом 109:30»	122
174. Минають дні...	122
175. Орел...	123
176. Я люблю Ісуса...	123